

ਫੁਲ ਬੈਚ

ਆਰ. ਐੱਸ. ਨਰੂਲਾ ਸੀ. ਜੇ., ਪੀ. ਸੀ. ਜੈਨ, ਅਤੇ ਪੀ. ਐੱਸ. ਪਾਤਰ, ਜੇ. ਜੇ.

ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਗਰੇਵਾਲ - ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਆਦਿ ਦਾ ਰਾਜ - ਉੱਤਰਦਾਤਾ

1974 ਦਾ ਐਲਪੀਏ ਨੰਬਰ 381

7 ਅਪ੍ਰੈਲ 1975

ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸ (ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸ਼ਾਖਾ) ਨਿਯਮ, (1930)- ਨਿਯਮ *1 (1)—ਕੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ—ਨਿਯਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨਾ—ਕੀ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸ਼ਾਖਾ ਵਿਚ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ—ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ —ਲਾਜ਼ਮੀ ਅਤੇ ਕਨੂੰਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ - ਉਪਬੰਧ—ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ—ਵਿਖਿਆਤ—ਇੱਕ ਕਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ■ ਸ਼ਬਦਾਂ 'ਸ਼ੱਲ' ਅਤੇ 'ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ' ਦੀ ਵਰਤੋਂ—ਕੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੋਣ ਜਾਂ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੋਵੇ।

(ਪ੍ਰਤੀ ਬਹੁਮਤ ਮਾਨਯੋਗ ਸੀ.ਜੇ. ਅਤੇ ਪੱਟਰ. ਜੇ., ਜੈਨ, ਜੇ., ਉਲਟ) ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸ (ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸ਼ਾਖਾ) ਨਿਯਮ, 1930 ਦੇ ਨਿਯਮ 7 ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ 1 ਵਿੱਚ ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸ (ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸ਼ਾਖਾ) ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਵਜੋਂ ਚੋਣ ਲਈ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਯੋਗ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿੱਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਾਂ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਮਨਾਹੀ/ਸਕੋਤ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਪੁਨਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸ਼ਾਖਾ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਜੋਂ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਦੇ ਅੰਤਮ ਆਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਚੋਣ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਚੋਣ ਲਈ ਪਹਿਲ ਇਹ ਸ਼ਰਤ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇਹ ਜ਼ਰਮਾਨਾ ਸਿਰਫ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਮੁਖੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੇ ਨਾਵਾਂ 'ਤੇ ਹੀ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਰਕਾਰ ਨਿਯਮ 7 (1) ਅਤੇ ਨਿਯਮ 7 ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (2) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿੱਲ ਦੇਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੈ, ਸ਼ਬਦ 'ਮੇਅ' ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੇ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਚੁਣਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ. ' ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਚੋਣ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਚੋਣ ਦਾ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਰਾਜਪਾਲ, ਭਾਵ, ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸਰਕਾਰ, ਜੋ ਕਿ ਅੰਤਿਮ ਚੋਣ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਹੈ, ਆਪਣੀ ਚੋਣ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਾਵਾਂ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਰੱਖਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ 'ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਚੋਣ ਹੋਵੇਗੀ ਨਾ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ। ਇਸ ਲਈ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 7 (1) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਹਨ।

ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ

ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸ਼ਾਖਾ ਵਿੱਚ ਚੋਣ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਕਰਾਰ ਦੇਵੇ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਨਤਕ ਕਰਤਵਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧ - ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਹੜੇ ਨਿੱਜੀ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਕਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਬਦ 'ਸ਼ੱਲ' ਦੀ ਵਰਤੋਂ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਦਾ ਇਹ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਉਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋਵੇਗਾ, ਭਾਵ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਨਤੀਜਾ, ਅਵੈਧ ਹੋਵੇਗਾ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ 'ਮੇ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਥੇ ਕਾਨੂੰਨ ਸਿਰਫ ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਅਨੁਮਤੀਯੋਗ ਜਾਂ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਪ੍ਰੋਸੀਡਿੰਗ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇੱਕ ਲਾਜ਼ਮੀ ਉਪਬੰਧ ਅਤੇ ਜੋ ਕਿ ਸਿਰਫ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਹੈ ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਲਾਜ਼ਮੀ ਉਪਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਮਨਾਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਇੱਕ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਵਿਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪਾਲਣਾ ਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਸਖਤ ਪਾਲਣਾ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ਰਤ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਣਗਹਿਲੀ ਘਾਤਕ ਹੈ। ਪਰ, ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਡਿਊਟੀ ਲਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਢੰਗ ਨੂੰ ਵੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਰਫ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਆਮ ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਜਾਂ ਅਸੁਵਿਧਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਕੰਟਰੋਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

(ਪ੍ਰਤੀ ਜੈਨ, ਜੇ. ਉਲਟ) ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਨਿਯਮ 7 ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (1) ਦੀ ਲੋੜ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਨਾਇਬ-ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣਗੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਸੇਵਾ ਲਈ ਉਮੀਦਵਾਰ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਯੋਗ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ, ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਨਾਮਜ਼ਦਗੀ ਸੂਚੀ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮਾਂ, ਜੋ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੇਸ਼ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਮ ਭੇਜੇ ਜਾਣੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਪ-ਨਿਯਮ (1) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਰਕਾਰ ਹੋਰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ। ਨਿਯਮ 7(1) ਦਾ ਅਸਲ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਚੋਣ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹਨਾਂ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਕੋਲ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਨਾਇਬ-ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਅਤੇ ਆਚਰਣ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਦੇ ਵਧੇਰੇ ਮੌਕੇ ਹਨ। ਉਹ, ਮੰਤਰੀ ਜਾਂ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਨਾਲੋਂ ਨਿਯਮ ਚਰਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨਿਕ ਹਨ ਅਤੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਪਾੜੇ ਨੂੰ ਭਰਨ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਨਿਯਮ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਚੁੱਪ ਹਨ, ਜਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹਦਾਇਤਾਂ ਜਾਰੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕਿ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੇ। ਨਿਯਮ ਬਣਾਏ ਗਏ। ਨਿਯਮ 7(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮ ਭੇਜਣਾ ਇੱਕ ਸ਼ਰਤ ਪੂਰਵ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਾਜਪਾਲ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਯੋਗਤਾ 'ਤੇ ਪੰਜਾਬ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਚੋਣ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਪ-ਨਿਯਮ (1) ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ

Kararti Singh Grewal v. The State of Punjab, etc. (Pattar, J.)

ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮਾਲ ਮੰਤਰੀ ਜਾਂ ਚੀਫ਼ ਮੰਤਰੀ ਵਿੱਚ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨਾਮਜ਼ਦ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦੇ ਵੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ ਤਾਂ ਉਪ-ਨਿਯਮ (1) ਪਿੱਛੇ ਸਾਰਾ ਉਦੇਸ਼ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਪ-ਨਿਯਮ (1) ਅਧੀਨ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਮਜ਼ਾਕ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਕਾਰ ਆਪਣੇ ਨਾਮਜ਼ਦ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਯਮ ਦੇ ਅਸਲ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਕਰ ਦੇਵੇਗੀ। ਇਹ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਮਨਜ਼ਾ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਇਸ ਲਈ ਨਿਯਮ 7 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹਨ ਅਤੇ ਮੰਤਰੀ ਜਾਂ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਕੋਲ ਵਿੱਚ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨਾਮਜ਼ਦ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਮ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮਜ਼ਦ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਚੋਣ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਬੇਕਾਰ ਹੈ।

10 ਅਕਤੂਬਰ, 1974 ਨੂੰ ਮਾਣਯੋਗ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਸ੍ਰੀ ਆਰ.ਐਸ. ਨਰੂਲਾ, ਅਤੇ ਮਾਣਯੋਗ ਸ੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਪ੍ਰੋਮ ਚੰਦ ਜੈਨ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਵਾਲੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਕੇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ 'ਇੰਪ ਜਾਂ - ਟੈਟ ਸਵਾਲ' ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਇੱਕ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮਾਣਯੋਗ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ, ਸ੍ਰੀ ਆਰ.ਐਸ. ਨਰੂਲਾ, ਮਾਣਯੋਗ ਸ੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਪ੍ਰੋਮ ਚੰਦ ਜੈਨ ਅਤੇ ਮਾਣਯੋਗ ਸ੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਪੱਤੜ ਵਾਲੇ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਨੇ ਆਖਰਕਾਰ 7 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1975 ਨੂੰ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ।

ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ X ਅਧੀਨ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਅਪੀਲ। ਮਾਣਯੋਗ ਸ੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਮਨਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਗੁਜਰਾਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ, ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 1207 ਆਫ 1974 ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। 24 ਜੁਲਾਈ। 1974

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਆਰ.ਐਸ. ਮੋਗਿਆ, ਵਕੀਲ ਸਨ।

ਐਚ.ਐਸ ਬਰਾੜ, ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਸ. ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ 5 ਲਈ ਪੰਜਾਬ

।

ਜੇਐਲ ਗੁਪਤਾ, ਜੀਸੀ ਗਰਗ ਅਤੇ ਕਰਮਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 6 ਦੇ ਵਕੀਲ ਹਨ।
ਕੁਲਵੰਤ ਰਾਏ ਚੌਧਰੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਸ. ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰ. 4 ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਪੱਟਰ, ਜੇ.-ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ 24 ਜੁਲਾਈ, 1974 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਤਿੰਨ ਅੱਖਰਾਂ ਦੀਆਂ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ: -

- (1) 1974 ਦਾ ਐਲਪੀਏ ਨੰਬਰ 381—ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਗਰੇਵਾਲ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ।
- (2) 1974 ਦਾ ਐਲਪੀਏ ਨੰਬਰ 382—ਦਿਲਜੀਤ ਰਾਏ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ।
- (3) 1974 ਦਾ ਐਲਪੀਏ ਨੰਬਰ 409—ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਗਿਆਨ ਚੰਦ ਜੈਨ।

(2) ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਗਿਆਨੀ ਚੰਦ ਜੈਨ, >ਸੀ.ਆਰ.ਐਸ.ਪੀ. ਨੰਬਰ 6, ਸਾਲ 1960 ਵਿੱਚ ਬਤੌਰ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਜੁਆਇਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਨਵੰਬਰ, 1966 ਵਿੱਚ ਉਸ ਅਹੁਦੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪੱਕਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਦਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਹਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਦਿਲਜੀਤ ਰਾਏ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰ: 2 ਤੋਂ 4, ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਗਰੇਵਾਲ ਨੂੰ ਵੀ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮਿਤੀਆਂ 'ਤੇ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਨਵਰੀ, 1971 ਵਿੱਚ, ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਤਤਕਾਲੀ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ, ਅਰਥਾਤ, ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (ਮਾਲ), ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ) ਅਤੇ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (ਸਿਹਤ) ਨੂੰ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸ (ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸ਼ਾਖਾ) ਰੁਲਜ਼, 1930 ਦੇ ਨਿਯਮ 7 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸ (ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸ਼ਾਖਾ) ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤੀ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਨਾਇਬ-ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਸੂਚੀ, (ਇੱਥੇ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਨਿਯਮ). ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਨੇ 13 ਜਨਵਰੀ, 1972 ਦੇ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ, ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸ (ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸ਼ਾਖਾ) ਵਿੱਚ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਪੰਜ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ/ਨਾਇਬ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਭੇਜੇ ਹਨ: -

- (1) ਸ਼੍ਰੀ ਬੀ.ਐਲ ਸਿੱਕਾ, ਨਾਇਬ-ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ, ਜਲੰਧਰ ਡਵੀਜ਼ਨ।
- (2) ਸ਼੍ਰੀ ਗਿਆਨ ਚੰਦ ਜੈਨ, ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ, ਪਟਿਆਲਾ ਡਵੀਜ਼ਨ।
- (3) ਸ਼੍ਰੀ ਦਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ, ਜਲੰਧਰ ਡਵੀਜ਼ਨ।
- (4) ਸ਼੍ਰੀ ਹਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ, ਜਲੰਧਰ ਡਵੀਜ਼ਨ।
- (5) ਸ਼੍ਰੀ ਮਦਨ ਮੋਹਨ ਚੌਧਰੀ, ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ, ਪੇਸ਼ੀ।

(3) ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਨੇ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਮੰਗੇ ਗਏ ਹੋਰ ਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਨਾਇਬ-ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਅੱਗੇ ਭੇਜਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਪਟਿਆਲਾ ਅਤੇ ਜਲੰਧਰ ਡਵੀਜ਼ਨਾਂ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਮੁੜ ਤਾਰੀਫ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਕ ਹੋਰ ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ ਵਿੱਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਨੇ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ, ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ, ਨਵਾਂਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਨਾਂ ਵੀ ਅੱਗੇ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਿੱਖਿਆ ਮੰਤਰੀ ਨੇ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨੌਮੀ ਨੇਸ਼ਨ ਰੋਲ ਵੀ ਭੇਜੀ ਜਾਵੇ। ਮੁੜ, 6 ਜੁਲਾਈ 1972 ਦੇ ਯੂ.ਓ. ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ, ਸਾਲ 1971 ਦੇ ਕੋਟੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦੋ ਹੋਰ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਨੇ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਅੱਗੇ ਭੇਜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਹ ਸਾਰੇ ਨਾਵਾਂ ਪੰਜਾਬ ਪਬਲਿਕ ਸਰਵਿਸ ਕਮਿਸ਼ਨ, ਪਟਿਆਲਾ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਮਿਸ਼ਨ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਨੂੰ ਯੋਗ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਲਈ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ।

(4) ਹਾਲਾਂਕਿ, ਚੋਣ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਸਾਲ 1972 ਲਈ ਖਾਲੀ ਅਸਾਮੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਰਜਿਸਟਰ ਏਆਈ ਤੋਂ ਦੋ ਵਾਧੂ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੀ ਭਰਤੀ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ 18/21 ਅਗਸਤ, 1972 ਦੇ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ, ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਨਾਇਬ-ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮਜ਼ਦਗੀ ਪੱਤਰ ਭੇਜਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 7(1) ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਸਨ। ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਵਾਧੂ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੀਆਂ ਅਸਾਮੀਆਂ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਾਂ 10 ਸਤੰਬਰ, 1972 ਤੱਕ ਭੇਜੇ ਜਾਣੇ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਭੇਜੀਆਂ ਜਾਣ, ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਅਤੇ ਮਾਲ ਮੰਤਰੀ ਨੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਨੇ ਦੋਵਾਂ ਡਿਵੀਜ਼ਨਾਂ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀਆਂ ਮੁੜ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਵੀ ਕੀਤਾ। ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਨੇ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਸਾਲ 1972 ਦੇ ਕੋਟੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸੇਵਾ (ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸ਼ਾਖਾ) ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤੀ ਲਈ ਹੇਠਲੇ ਪੰਜ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ: -

- (1) ਸ਼੍ਰੀ ਗਿਆਨ ਚੰਦ ਜੈਨ
- (2) ਸ਼੍ਰੀ ਹਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ
- (3) ਸ਼੍ਰੀ ਮਦਨ ਮੋਹਨ ਚੌਧਰੀ
- (4) ਸ਼੍ਰੀ ਜਸਬੀਰ ਸਿੰਘ ਬੱਲ
- (5) ਸ਼੍ਰੀ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਪਵਾਰ

ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਵਿੱਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਨੇ ਸਾਰੇ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਨਾਇਬ-ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਨਾਮਜ਼ਦਗੀਆਂ ਵੀ ਭੇਜ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਦੋਵਾਂ ਡਿਵੀਜ਼ਨਾਂ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ, ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਅਤੇ ਮਾਲ ਮੰਤਰੀ ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਸਾਰੇ ਨਾਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਦੀ ਇੰਟਰਵਿਊ ਕੀਤੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਸਾਲ 1971 ਅਤੇ 1972 ਲਈ ਚੋਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੇ ਪੀਸੀਐਸ (ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸ਼ਾਖਾ) ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤੀ ਲਈ ਯੋਗ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਜੋਂ ਹੇਠਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ: -

(1)	ਸ਼੍ਰੀ ਦਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ
(ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰ. 2)।	"]
[
ਜੇ> ਸਾਲ ਲਈ
(2)	ਸ਼੍ਰੀ ਹਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ
(ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰ. 3)।	1971
ਜੇ
(3)	ਸ਼੍ਰੀ ਦਿਲਜੀਤ ਰਾਏ
(ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰ. 4)।	"]
ਜੇ
		ਸਾਲ ਲਈ
(4)	ਸ਼੍ਰੀ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਗਰੇਵਾਲ)
(ਅਪੀਲਕਰਤਾ)।	1972
ਜੇ

Karam Singh Grewal v. The State of Punjab, etc. (Pattar, J.)

(5) ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਚੰਦ ਜੈਨ, ਜਵਾਬ ਡੈਟ ਨੰਬਰ 6, ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਸਾਲ 1971 ਅਤੇ ਸਾਲ 1972 ਲਈ ਕੋਟੇ ਲਈ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਪੰਜਾਬ ਪਬਲਿਕ ਸਰਵਿਸ ਕਮ ਵੱਲੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮਿਸ਼ਨ. ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰਦਿਆਂ ਸਾਲ 1971 ਲਈ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਨਾਇਬ-ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਦੇ ਕੋਟੇ ਦੇ ਉਲਟ ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸੇਵਾ (ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸ਼ਾਖਾ) ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤੀ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਅਤੇ 3 ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਗਰੇਵਾਲ ਅਤੇ ਦਿਲਜੀਤ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ। ਰਾਏ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰ: 4, ਸਾਲ 1972 ਦੇ ਕੋਟੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਚੁਣੇ ਗਏ ਸਨ। ਗਿਆਨ ਚੰਦ ਜੈਨ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਵਿਰੁੱਧ 1974 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ: 1207 ਦਾਇਰ ਕਰਕੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਨੰ: 2 ਤੋਂ 4 ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸ (ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸ਼ਾਖਾ) ਨਿਯਮ, 1930 ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ, ਕਿ ਇਹ ਚੋਣ ਵੀ ਗਲਤ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 16 ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਰਿੱਟ. ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰ. 1 ਅਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਦੇ ਦਾਅਵੇ 'ਤੇ ਵੀ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(6) ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਜਵਾਬਦੇਹ 2 ਤੋਂ 4 ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਇਸ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ। ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਜਨ ਕਸ਼ਯਪ, ਸੰਯੁਕਤ ਸਕੱਤਰ, ਸਰਕਾਰ, ਪੰਜਾਬ, ਸੇਵਾਵਾਂ ਅਤੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਵਿਭਾਗ, ਨੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਨਾਇਬ-ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਨਾਮਜ਼ਦਗੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ, ਮਾਲ ਮੰਤਰੀ ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਡਿਵੀਜ਼ਨਾਂ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹੀ ਵਿੱਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸਨ। ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਹ 28 ਜੁਲਾਈ, 1959 ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ UO ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਆਮ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਕਾਪੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਅਨੁਬੰਧ ਆਰ-2 ਹੈ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਨੁਬੰਧ ਆਰ. 2 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਚੋਣ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਵਿਆਪਕ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਸ਼੍ਰੀ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਮਿਨਹਾਸ ਨੇ ਇੱਕ ਹਲਫੀਆ ਬਿਆਨ ਦਾਇਰ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿਵਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬਾਕੀ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਮੁੜ ਤਾਰੀਫ਼ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਇਹ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ। ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਅਤੇ ਤਬਦੀਲੀਆਂ।

(7) ਦਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2, ਨੇ ਆਪਣੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 3 ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਹਲਫ਼ਨਾਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 3 ਦੋਵਾਂ ਦੀ ਚੋਣ

ਸਾਲ 1971 ਲਈ ਖਾਲੀ ਪਈਆਂ ਅਸਾਮੀਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਰਿੱਟ-ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਨਿਯੁਕਤੀਆਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਇਜ਼ ਹਨ ਅਤੇ ਰਿੱਟ-ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਕੋਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 4 ਦਿਲਜੀਤ ਰਾਏ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਿਟਰਨ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ 28 ਜੁਲਾਈ 1959 ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੱਤਰ, ਜਿਸ ਦੀ ਨਕਲ ਅਨੁਬੰਧ ਆਰ. 2 ਹੈ, ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਹਦਾਇਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਚੋਣ ਕਰਨ ਵੇਲੇ - ਹੋਰ ਯੋਗ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਨਾਇਬ-ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ। ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਅਲ ਲਈ ਉਮੀਦਵਾਰ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ।

(8) ਪੱਖਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲਾਂ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਾਲ 1971 ਲਈ ਕੋਟੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਦਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, 2 ਅਤੇ 3 ਦੀ ਚੋਣ ਜਾਇਜ਼ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦਿਲਜੀਤ ਰਾਏ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 4 ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਗਰੇਵਾਲ ਦੀ ਚੋਣ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ 5 ਅਤੇ 7 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਕੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਨਾਮਜ਼ਦਗੀ ਸੂਚੀਆਂ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਨਿਯਮ 7(1) ਦੇ ਪ੍ਰੋਵਿਜ਼ਨਜ਼ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਤੇ ਰਜਿਸਟਰ ਏ. 1 'ਤੇ ਰੱਖੇ ਜਾਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸ (ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸ਼ਾਖਾ) ਦੇ ਸੈਬਰਾਂ ਵਜੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਾਅਦ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਖਰਚਾ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

(9) ਦੁੱਖੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਗਰੇਵਾਲ ਨੇ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 381 ਆਫ 1974, ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 4 ਦਿਲਜੀਤ ਰਾਏ ਨੇ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 382 ਆਫ 1974 ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਸਟੇਟ ਨੇ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 409 ਆਫ 1974 ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਗਲਤ ਅਤੇ ਗਲਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਚੰਦ ਜੈਨ ਦੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ. ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 6, ਦੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ, ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਗਰੇਵਾਲ ਅਤੇ ਦਿਲਜੀਤ ਰਾਏ ਵਿਰੁੱਧ ਵੀ ਖਾਰਜ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਗਿਆਨ ਚੰਦ ਜੈਨ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 6 ਨੇ ਕੀਤੀ। ਸਾਲ 1971 ਲਈ ਕੋਟੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਚੁਣੇ ਗਏ ਉੱਤਰਦਾਇਕਾਂ ਦਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਿੰਗਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਅਤੇ 10 ਅਕਤੂਬਰ, 1974 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ, ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਮੁੱਖ ਸਵਾਲ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਨ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਪੱਤਰ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲਾਂ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹਨ।

Karam Singh Grewal v. The State of Punjab, etc. (Pattar, J.)

(10) ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਦੀ ਸ਼ਲਾਘਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਮੈਂ ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸ (ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸ਼ਾਖਾ) ਨਿਯਮ, 1930 ਦੇ ਸਬੰਧਿਤ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਹੈ: -

“5. ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਮੈਂਬਰ-

ਸੇਵਾ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਦੁਆਰਾ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰੱਖੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਦੇ ਰਜਿਸਟਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। . * * *

* * * * * ◆ * * *

6. ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਰਜਿਸਟਰ - ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਦੇ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਰਜਿਸਟਰ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੇ ਜਾਣਗੇ, ਅਰਥਾਤ: -

(a) ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਨਾਇਬ-ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਦਾ ਰਜਿਸਟਰ ਅਲ ਉਮੀਦਵਾਰ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ;

(b) ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਮੰਤਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਨਿਯੁਕਤੀਆਂ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਕਲਾਸ III ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦਾ A-II ਰਜਿਸਟਰ ਕਰੇ ;

(c) ਪ੍ਰਤੀਯੋਗੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਦੇ ਨਤੀਜੇ 'ਤੇ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦਾ B ਰਜਿਸਟਰ ਕਰੇ; ਅਤੇ

(d) ਡਿਪਾਰਟਮੈਂਟ, ਰਾਹਤ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੋਬਾ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਉਮੀਦਵਾਰ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਰਸਨ ਦੇ ਰਜਿਸਟਰ ਸੀ।

7. ਰਜਿਸਟਰ ਅਲ ਲਈ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਦੀ ਚੋਣ-

(1) ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਨਾਇਬ-ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣਗੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਸੇਵਾ ਲਈ ਉਮੀਦਵਾਰ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਹਰ ਸਾਲ ਦਸੰਬਰ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ।

Kararti Singh Grewal v. The State of Punjab, etc. (Pattar, J.)

ਲੋੜ ਹੈ, ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਅਜਿਹੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਫਾਰਮ। ਵਿੱਚ ਨਾਮਜ਼ਦਗੀ ਸੂਚੀਆਂ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ; ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਰਕਾਰ ਹੋਰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ, ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਰੋਲ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਜੋ: - «

- (a) ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੀ ਲਗਾਤਾਰ ਸਰਕਾਰੀ ਸੇਵਾ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ;
 - (b) ਨਾਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਨਵੰਬਰ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ 40 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ: ਅਤੇ
 - (c) ਕਿਸੇ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦਾ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਨਹੀਂ ਹੈ।
- (2) -ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਾਮਜ਼ਦ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਸੇਵਾ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਸਮਝਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਚੁਣੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਮ ਰਜਿਸਟਰ ਅਲ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ। ; ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਅਜਿਹੇ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਅਨੁਕੂਲਤਾ ਬਾਰੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨਾਲ ਸਲਾਹ-ਮਸ਼ਵਰਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇਗਾ।"

(11) ਇਹ ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਹੈ ਕਿ 'UO ਨੰ. 10176-SI (25 ਜਨਵਰੀ, 1971 ਦੇ ਪਾਪ ਜਵਾਬ, ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਨੇ, 13 ਜਨਵਰੀ, 1972 ਦੇ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ, ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਪੰਜ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ।

- (1) ਸ਼੍ਰੀ ਬੀ.ਐਲ ਸਿੱਕਾ।
- (2) ਸ਼੍ਰੀ ਗਿਆਨ ਚੰਦ ਜੈਨ
- (3) ਸ਼੍ਰੀ ਮਦਨ ਮੋਹਨ ਚੌਧਰੀ
- (4) ਸ਼੍ਰੀ ਦਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ
- (5) ਸ਼੍ਰੀ ਹਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ

ਪਰ; ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਵਿੱਚ, ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਨੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਤਿੰਨ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਰਿਕਾਰਡ ਭੇਜੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ

ਪਟਿਆਲਾ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਪੰਜ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਜਲੰਧਰ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਵੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਮਾਲ ਮੰਤਰੀ ਜਾਂ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਨਾਵਾਂ ਸਾਲ 1971 ਲਈ ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸ (ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸ਼ਾਖਾ) ਵਿੱਚ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ/ਨਾਇਬ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਲਈ ਰਾਖਵੇਂ ਕੋਟੇ ਲਈ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਐਪ ਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਰਾਖਵੇਂ ਕੋਟੇ ਨਾਲ ਸਾਡਾ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਾਲ 1971 ਲਈ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ/ਨਾਇਬ-ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਲਈ।

(12) ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪੁਨਰ-ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਗ-ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਸਾਲ 1972 ਲਈ ਖਾਲੀ ਅਸਾਮੀਆਂ ਦੇ ਕੋਟੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪੁਨਜਬ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸ (ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸ਼ਾਖਾ) ਵਿੱਚ ਚੋਣ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ 16 ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਭੇਜੇ ਗਏ ਹਨ : -

ਸਰਵਸ਼੍ਰੀ

- (1) ਗਿਆਨ ਚੰਦ ਜੈਨ, ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਸ.
- (2) ਹਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਸ.
- (3) ਮਦਨ ਮੋਹਨ ਚੌਧਰੀ, ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਸ.
- (4) ਜਸਬੀਰ ਸਿੰਘ ਬੱਲ, ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਸ.
- (5) ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਪਵਾਰ, ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਸ.
- (6) ਹਰਾਮ ਸਿੰਘ, ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਸ.
- (7) ਦਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਸ.
- (8) ਹਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ, ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਸ.
- (9) ਦਲਜੀਤ ਰਾਏ, ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਸ.
- (10) ਸੰਤ ਸਿੰਘ, ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਸ.
- (11) ਨਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਸ.
- (12) ਮੁਖਤਿਆਰ ਸਿੰਘ, ਨਾਇਬ-ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਸ.
- (13) ਹਰਦੀਪ ਸਿੰਘ, ਨਾਇਬ-ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਸ.
- (14) ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ, ਨਾਇਬ-ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਸ.
- (15) ਆਰ.ਕੇ ਜੈਨ, ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ।
- (16) ਕਰਮ ਸਿੰਘ, ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ, ਯੂਟੀ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ।

Kararti Singh Grewal v. The State of Punjab, etc. (Pattar, J.)

(15) ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਗਰੇਵਾਲ ਅਤੇ ਦਿਲਜੀਤ ਰਾਏ ਦੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਵਕੀਲ, ਸ਼੍ਰੀ ਐਚ.ਐਲ ਸਿੱਬਲ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪਹਿਲੀ ਪੇਸ਼ਗੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸ (ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸ਼ਾਖਾ) ਨਿਯਮ, 1930 ਦੇ ਨਿਯਮ 7 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਹਨ ਅਤੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਿ ਨਿਯਮ 7 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹਨ ਅਤੇ ਨਿਯਮ 7(1) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸਿਰਫ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਮਜ਼ਦਗੀ ਸੂਚੀਆਂ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ। ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਸੂਚੀ ਗਲਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਮੁੱਖ ਨੁਕਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 7(1) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹਨ ਜਾਂ ਸਿਰਫ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਹਨ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸ (ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸ਼ਾਖਾ) ਨਿਯਮ, 1930 ਵਿਧਾਨਕ ਨਿਯਮ ਹਨ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 309 ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਮੰਨੇ ਜਾਣੇ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਬਲ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪਰੀਖਿਆਵਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਕੀ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਤਾਕਤ ਵਾਲੇ ਨਿਯਮ ਮੈਨ ਡੇਟਰੀ ਜਾਂ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਹਨ।

(14) ਦੱਤਾਤ੍ਰੇਯ ਮੋਰੇਸ਼ਵਰ ਬਨਾਮ ਬਬੇ ਸਟੇਟ ਅਤੇ ਹੋਰ (1) ਵਿੱਚ , ਇਹ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ: -

"ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੈਟਲ ਹੈ ਕਿ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਨਤਕ ਕਰਤੱਵਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਨਿੱਜੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਫਰਜ਼ ਦੀ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕੇਸ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਡਿਊਟੀ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਗੰਭੀਰ ਆਮ ਅਸੁਵਿਧਾ ਜਾਂ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਕੰਟਰੋਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਡਿਊਟੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਮੁੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਇਹ ਪ੍ਰਥਾ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਵਜੋਂ ਰੱਖਣ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਾ ਕਰੇ।"

(15) ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਸੱਤਿਆ ਪਟ (2) ਵਿੱਚ , ਇਹ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ:

"ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇੱਕ ਲਾਜ਼ਮੀ ਉਪਬੰਧ ਅਤੇ ਜੇ ਕਿ ਸਿਰਫ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਹੈ, ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਲਾਜ਼ਮੀ ਉਪਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮਨਾਹੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਇੱਕ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਵਿਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਠੋਸ ਪਾਲਣਾ ਨੂੰ ਕਾਫੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ

(1) ਏਆਈਆਰ 1952 ਐਸਸੀ 181.

(2) ਏਆਈਆਰ 1969 ਐਸਸੀ 903.

Karam Singh Grewal v. The State of Punjab, etc. (Pattar, J.)

ਐਕਟ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ਰਤ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ , ਇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਰੂਪ ਪ੍ਰਤੀ ਅਣਗਹਿਲੀ ਘਾਤਕ ਹੈ। ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਫਰਜ਼ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਢੰਗ ਨੂੰ ਵੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰਬੰਧ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਰਫ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਆਮ ਬੋਇਨਸਾਫ਼ੀ ਜਾਂ ਅਸੁਵਿਧਾ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਕੰਟਰੋਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

(6) *ਯੂਪੀ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਮਨਬੋਧਨ ਲਾਲ (3)* ਵਿੱਚ , ਤੱਥ ਇਹ ਸਨ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਮਨਬੋਧਨ ਲਾਲ, ਸਾਲ 1920 ਵਿੱਚ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ ਦੇ ਸਿੱਖਿਆ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਉਸ ਨੂੰ ਸੰਯੁਕਤ ਪ੍ਰਾਂਤ ਸਿੱਖਿਆ ਵਿੱਚ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸਾਲ 1946 ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ (ਜੂਨੀਅਰ ਸਕੋਲ)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਲ 1948 ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਡਿਊਟੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਵਿਭਾਗ ਵੱਲੋਂ 'ਸਿੱਖਿਆ' ਸ਼ੈਲੀ ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਇੱਕ ਤਿਮਾਹੀ ਰਸਾਲੇ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਸੰਪਾਦਕ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ / ਇਸ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁਸਤਕ ਚੋਣ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਵੀ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉਸ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਵਜੋਂ ਉਸ ਦਾ ਆਚਰਣ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਅਤੇ ਬੋਰਡ ਤੋਂ ਉਪਰ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਗਿਆ। ਉਸ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਕੁਝ ਕਿਤਾਬਾਂ ਬਾਰੇ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਸੂਚੀ ਵਿਚਲੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਵਿਚ ਪੱਖ ਪੂਰਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਸਿਰਫ 14 ਸਾਲ ਦੇ ਇਕ ਭਤੀਜੇ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਇਕ ਹੋਰ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਪਬ ਲਿਸ਼ਰਾਂ ਦੀ ਇਕ ਫਰਮ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਆਜ 'ਤੇ ਕੁਝ ਰਕਮਾਂ ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ। ਜੁਲਾਈ, 1952 ਵਿਚ, ਉਸ ਦੀ ਬਦਲੀ ਇਕ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਦੇ ਹੈੱਡਮਾਸਟਰ ਵਜੋਂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਉਸ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਮੈਡੀਕਲ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ. ਨੂੰ 2 ਅਗਸਤ, 1952 ਤੋਂ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਤੰਬਰ, 1952 ਵਿਚ, ਐਜੂਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਨੇ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਦੋਸ਼ ਆਇਦ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦਾ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਮਰਥਨ ਵਿਚ ਸਬੂਤ ਮੰਗਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਦੇ. ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਆਫ ਐਜੂਕੇਸ਼ਨ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹੀ ਵਿਰੁੱਧ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਾਬਤ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਅਧੀਨ ਸਿੱਖਿਆ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਡਿਮੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਰਕਾਰ ਨੇ 7 ਨਵੰਬਰ, 1952 ਨੂੰ ਸੀਵਿਯਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 311 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਕਿ ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿਚ ਸੁਝਾਈ ਗਈ ਸਜ਼ਾ ਉਸ 'ਤੇ ਕਿਉਂ ਨਾ ਲਗਾਈ ਜਾਵੇ। ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ, ਉਸਨੇ 26 ਨਵੰਬਰ, 1952 ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਲੰਬੀ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। 9 ਜਨਵਰੀ, 1953 ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਰਕਾਰੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਨਾਮ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਸਨ।

(3) AIB 1967 SC 912.

ਸਿੱਖਿਆ ਵਿਭਾਗ, ਜੋ ਕਿ ਸੁਪਰ ਐਨੁਏਸ਼ਨ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਵੇਗਾ, ਭਾਵ 55 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀਆਂ ਸੰਬੰਧਿਤ ਮਿਤੀਆਂ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਉਸ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਸਤੰਬਰ ਸੀ। 15, 1953। ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ 2 ਫਰਵਰੀ, 1953 ਨੂੰ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਰੈਂਕ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਨਾ ਘਟਾਇਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਨੂੰ ਵੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਚ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਖਿਲਾਫ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸਮੁੱਚੀ ਜਾਂਚ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਵੀ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਸਿੱਖਿਆ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਨੇ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਨਵੰਬਰ, 1952 ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰੇ ਗਏ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਮੌਕੇ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, ਜੋ ਕਿ 16 ਜੂਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਵਰਿੰਗ ਲੈਟਰ ਦੇ ਨਾਲ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, 1953 ਦੀ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ ਦੀ ਕਾਪੀ ਦੇ ਕੇ ਮੁੜ ਉਸ ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸ 'ਤੇ ਰੈਂਕ ਦੀ ਕਟੌਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਜੁਰਮਾਨਾ ਕਿਉਂ ਨਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਜਾਂਚ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਲਗਾਈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸਜ਼ਾ ਬਾਰੇ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਰਾਜ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨਾਲ ਵੀ ਸਲਾਹ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ 3 ਜੁਲਾਈ, 1953 ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦਿੱਤਾ। ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਰਾਏ, ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਈ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਅੰਤਿਮ ਹੁਕਮ ਮਿਤੀ 12 ਸਤੰਬਰ, 1953 ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤਾ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ 2 ਅਗਸਤ, 1952 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਯੂਪੀ ਸਿੱਖਿਆ ਸੇਵਾ (ਜੂਨੀਅਰ ਸਕੇਲ) ਤੋਂ ਅਧੀਨ ਸਿੱਖਿਆ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਰੈਂਕ ਵਿੱਚ ਘਟਾ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਰੈਂਕ ਵਿੱਚ ਘਟਾਉਣ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਤਨਖਾਹਾਂ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਦੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ ਕਿ 3 ਜੁਲਾਈ, 1953 ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦਾ ਆਖਰੀ ਲਿਖਤੀ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਣਗੌਲੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਦੁਖੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ ਨੇ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਵਾਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 320 (3) (ਸੀ) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਮਸ਼ਵਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹਨ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਗਲਤ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਕੀ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਿਯਮਤਾ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ 12 ਸਤੰਬਰ, 1953 ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅੰਤਿਮ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ : - "ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਬਦ 'ਸ਼ੱਲ' ਦੀ ਵਰਤੋਂ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ

ਹਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਤਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਅਵੈਧ ਹੋਵੇਗਾ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਜਿੱਥੇ 'ਮੈਂ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਸਟੈਟ ਟੂਟ ਸਿਰਫ ਇਸ ਅਰਥ ਵਿਚ ਅਨੁਮਤੀ ਜਾਂ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ।

ਅਨੁਛੇਦ 320(3) (ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸਿਵਲ ਸਰਵੈਂਟ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਆਰਟੀਕਲ 311 ਦੇ ਰਾਈਡਰ ਜਾਂ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ ਅਨੁਛੇਦ 320(3)(c) ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਸਲਾਹ-ਮਸ਼ਵਰੇ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਜਾਂ ਸਲਾਹ-ਮਸ਼ਵਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬੇਨਿਯਮਤਾ, ਉਸ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਾ ਦੇਵੇ, ਜਾਂ ਉਸਨੂੰ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣਾਵੇ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਜਾਂ ਆਰਟੀਕਲ 32 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਹਤ। ਇਹ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਰਿੱਟ ਦੁਆਰਾ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 311 ਨੂੰ ਸੰਘ ਜਾਂ ਰਾਜ ਦੇ ਸਿਵਲ ਸਰਵੈਂਟ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਜੇਕਰ ਧਾਰਾ 311 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਕੋਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬੇਨਿਯਮੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਉਪਾਅ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਧਾਰਾ 320(3)(ਸੀ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ।

*	^ ^	\$	\$ _	
*	*	*	*	\$

ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨਾਲ ਸਲਾਹ-ਮਸ਼ਵਰੇ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਸਲਾਹ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦ ਬਣਾਉਣ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਵਧਾਉਂਦੀਆਂ। ਅਜਿਹੇ ਬੰਧਨ ਵਾਲੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਵੇਖਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 320 (3) (ਸੀ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਅੰਤਮ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਕਿਵੇਂ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਨੰ: 10 ਅਤੇ 11 ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ: -

Karam Singh Grewal v. The State of Punjab, etc. (Pattar, J.)

“ਇਸ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਜ਼ਰੀਏ ਤੋਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਉਪਬੰਧ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 320 (3) (ਸੀ) ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਣਾ ਹੈ? ਇਹ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਭਾਵ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਗੈਰ-ਪਾਲਣਾ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅੰਤਮ ਆਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਖਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਧਾਰਾ 320 ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਪਤਾ ਚੱਲਦਾ ਹੈ ਕਿ 'ਸ਼ੱਲ' ਸ਼ਬਦ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਲਗਭਗ ਹਰ ਪੈਰੇ ਅਤੇ ਹਰ ਧਾਰਾ ਜਾਂ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 320(3)(c) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਧਾਰਾਵਾਂ ਜਾਂ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਜੇਕਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸੰਘ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਦੇ ਜਨਤਕ ਸੇਵਾਵਾਂ ਲਈ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਨਿਯੁਕਤੀਆਂ, ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਧਾਰਾ 320 ਦੀ ਧਾਰਾ (3) ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ, ਇਸ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਮਾੜਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਨਤਕ ਸੇਵਾ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਸੂਰ ਦੇ ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ।

ਬਿਸ਼ਵਨਾਥ ਖੇਮਕਾ ਬਨਾਮ ਸਮਰਾਟ (4), ਅਤੇ ਤੁਹੀ ਰਾਮ ਬਨਾਮ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਸਿੰਘ (5) ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਤੁਹੀ ਰਾਮ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੁਲ ਬੈਚ ਨੇ ਕਿਹਾ: -

“ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਹਰਿਆਣਾ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 7, 1947 ਦਾ ਕਲਾਸ II ਇਕ ਵਿਧਾਨਿਕ ਨਿਯਮ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਤਾਕਤ ਹੈ।

ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ, ਨਿਯਮ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਧਾਰਾ 320(3) ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਤਰੱਕੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਸਬੰਧਤ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨਾ, ਨਾ ਤਾਂ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ”(4) ਏਆਈਆਰ 1945 ਐਫਸੀ 67.

(5) 1971 SLR 184=ILR 1971 (1) Pb. & Hr. 353.

ਅਜਿਹੀ ਤਰੱਕੀ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਹਤ ਲਈ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਦਾ ਹੱਕ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।”

(17) ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਆਦਿ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੇ <5f ਵਿਚਾਰਨ ਤੋਂ ਉਭਰਨ ਵਾਲੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਥਿਤੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਨਤਕ ਕਰਤਵਾਂ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਹਨ ਅਤੇ ਨਿੱਜੀ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ 'ਸ਼ੱਲ'

ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਦਾ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਉਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋਵੇਗਾ, ਭਾਵ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ।, ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਨਤੀਜਾ, ਅਵੈਧ ਹੋਵੇਗਾ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਜਿੱਥੇ 'ਮੇਅ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਕਾਨੂੰਨ ਸਿਰਫ ਪ੍ਰਤੀ ਮਿਸਬਲ ਜਾਂ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕਾਰਵਾਈ ਅਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇੱਕ ਲਾਜ਼ਮੀ ਉਪਬੰਧ ਅਤੇ ਜੋ ਕਿ ਸਿਰਫ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਹੈ, ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਲਾਜ਼ਮੀ ਉਪਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਮਨਾਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਇੱਕ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਵਿਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪਾਲਣਾ ਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਸਖਤ ਪਾਲਣਾ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ਰਤ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਣਗਹਿਲੀ ਘਾਤਕ ਹੈ। ਪਰ, ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਜਨਤਕ ਡਿਊਟੀ ਲਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਨਿਭਾਉਣ ਦੇ ਢੰਗ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਰਫ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਜਾਂ ਅਸੁਵਿਧਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਕੰਟਰੋਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। .

(18) ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਉਪਬੰਧ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹਨ ਜਾਂ ਸਿਰਫ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਹਨ, ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸ (ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸ਼ਾਖਾ) ਨਿਯਮ, 1980 ਦੇ ਨਿਯਮ 7(1) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹਨ। ਨਿਯਮ 7 ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (1) ਵਿੱਚ, ਸ਼ਬਦ 'shgll' ps§d ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ^ ਆਪਣੇ ਆਪ ਇਸ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ। | ਇਸ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ, tbprg ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸੇਵਾ (ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸ਼ਾਖਾ) ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਵਜੋਂ ਚੁਣੇ ਜਾਣ ਲਈ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਮੁੜ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨ ਲਈ ਯੋਗ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕਿਹੜੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਨਿਯਮ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਨਿਯਮ 7(1) ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਾਂ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਮਨਾਹੀ/ਸਕੋਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (1) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਜੋਂ ਚੁਣਨ ਦੇ ਅੰਤਮ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਖਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸ (ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸ਼ਾਖਾ) ਦਾ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਚੋਣ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਨਿਯਮ 7(1) ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਤੋਂ

ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਨਾਇਬ-ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਰਜਿਸਟਰ ਅਲ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਵਾਂ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਚੋਣ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਵਿੱਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੇ ਨਾਵਾਂ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਰੱਖੇਗੀ। ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਦਿਲਜੀਤ ਰਾਏ ਅਤੇ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਗਰੇਵਾਲ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸ (ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸ਼ਾਖਾ) ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਲਈ ਚੋਣ ਅਤੇ ਨਿਯੁਕਤੀ ਲਈ ਯੋਗ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਿਰੰਤਰ ਸਰਕਾਰੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਲੰਬਾਈ, ਉਮਰ ਅਤੇ ਵਿਦਿਅਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਹਨ। ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੇ ਰਿੱਟ-ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਗਿਆਨ ਚੰਦ ਜੈਨ, ਰਿਜ਼ਰਵ ਪੈਡੈਂਟ ਨੰਬਰ 6 ਸਮੇਤ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੰਟਰਵਿਊ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸੇਵਾ (ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸ਼ਾਖਾ) ਦੇ ਸੈਬਰ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤੀ ਲਈ ਚੋਣ ਲਈ ਯੋਗ ਹੋਣ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ। ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਨਿਯੁਕਤੀ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਦੇ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਦਰਜ ਕੀਤੇ-ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ/ਨਾਇਬ-ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ 7 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਕਾਫੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

(19) ਫਿਰ ਵੀ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਇਸ ਕਨੂੰਨ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ, ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਗਰੇਵਾਲ ਅਤੇ ਦਿਲਜੀਤ ਰਾਏ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਸਾਲ 1959 ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਹਦਾਇਤਾਂ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ। ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ/ਨਾਇਬ-ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਤੋਂ ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸ (ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸ਼ਾਖਾ) ਦੀ ਭਰਤੀ ਲਈ ਅਪਣਾਈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਬਾਰੇ, ਜਿਸ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਭਰੀ ਗਈ ਰਿਟਰਨ ਦਾ ਅਨੁਬੰਧ ਆਰ. 2 ਹੈ। ਇਹ ਹਦਾਇਤਾਂ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ: -

"2. 'ਇਸ ਵਿਭਾਗ ਨੇ, ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਾਲ 1959 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਰਜਿਸਟਰ ਅਲ (ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਨਾਇਬ-ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ) ਤੋਂ ਪੀਸੀਐਸ (ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸ਼ਾਖਾ) ਦੀ ਭਰਤੀ ਲਈ ਹੇਠ ਲਿਖੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ:

- (i) ਹਰੇਕ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਆਪਣੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਤਾਇਨਾਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਇੱਕ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਜਾਂ ਨਾਇਬ-ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕਰੇਗਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਨਿਰਧਾਰਤ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਹੋਣ ਅਤੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਰਿਕਾਰਡ ਹੋਵੇ। ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਮੁੜ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਪੱਤਰ ਸਬੰਧਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਭੇਜੇ ਜਾਣਗੇ।
- (ii) ਹਰੇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਇਹਨਾਂ ਸਿਫਾਰਿਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਖੁਦ ਦੀ ਸੂਚੀ ਤਿਆਰ ਕਰੇਗਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰ ਹੈ

Karam Singh Grewal v. The State of Punjab, etc. (Pattar, J.)

ਸੂਚੀ ਰਜਿਸਟਰ AL 'ਤੇ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੇ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਤੋਂ ਦੁੱਗਣੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਫਿਰ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਸਮੇਤ ਆਪਣੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਭੇਜੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਉਸ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਲੋੜੀਂਦੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ।

- (iii) ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਤਿਆਰ ਕਰੇਗਾ, ਜੋ ਕਿ ਰਜਿਸਟਰ ਏਆਈ 'ਤੇ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਤੋਂ ਦੁੱਗਣੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਾਮ ਨੂੰ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸੂਚੀ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮਾਲ ਮੰਤਰੀ/ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਜਾਵੇਗੀ।
- (iv) ਮਾਲ ਮੰਤਰੀ/ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਮੁਖੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਢੁਕਵਾਂ ਨਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਮਾਲ ਮੰਤਰੀ/ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਨੂੰ ਫਾਈਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੇ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵੀ ਰੱਖੀ ਜਾਵੇਗੀ।
- (v) ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਮਾਲ ਮੰਤਰੀ/ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੈ, ਜੋੜਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ, ਪੰਜਾਬ (ਗਜ਼ਟ III ਸ਼ਾਖਾ ਵਿੱਚ) ਨੂੰ ਭੇਜਣਗੇ, ਜੋ ਇਸ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਪਬਲਿਕ ਸਰਵਿਸ ਕਮਿਸ਼ਨ ਕੋਲ ਭੇਜ ਦੇਣਗੇ, ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਏ ਬਿਨਾਂ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੱਧਰਾਂ 'ਤੇ ਕੀਤੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ। ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੇ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵੀ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਜਾਵੇਗੀ ਤਾਂ ਜੋ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਜਾ ਸਕੇ।
- (vi) ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਜ਼ਰੂਰੀ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਢਿੱਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਨਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਲਈ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

* * * * *

\$\$\$\$\$ " _ _ _ _ _

(20) ਇਹਨਾਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੇ ਪੈਰਾ 2 ਦੀ ਧਾਰਾ (iv) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਦੋਂ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੇ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਮਾਲ ਮੰਤਰੀ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ।

Karam Singh Grewal v. The State of Punjab, etc. (Pattar, J.)

ਮੰਤਰੀ, ਮਾਲ ਮੰਤਰੀ ਨੇ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸ਼ਾਸਤ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਵਿੱਚ ਡੈਪੂਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਗਰੇਵਾਲ ਦਾ ਨਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਗਰੇਵਾਲ ਦੇ ਨਾਂ ਬਾਰੇ ਵੀ ਸਿਮੀਲਰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਫਾਈਨੈਂਸੀਅਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਪੀਲ ਲਾਂਟਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਵੀ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਅੰਤਮ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਸਿਫਾਰਿਸ਼ ਕੀਤੇ ਨਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਜਲੰਧਰ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਅਤੇ ਪਟਿਆਲਾ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਦੇ ਕਮ ਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਸਿਫਾਰਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਿਲਜੀਤ ਰਾਏ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਸਿਫਾਰਿਸ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਜਲੰਧਰ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਗਰੇਵਾਲ ਦੇ ਨਾਂ ਦੀ ਸਿਫਾਰਿਸ਼ ਰੈਵੀਨਿਊ - ਮੰਤਰੀ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਨੁਬੰਧ ਆਰ. 2 ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੀ ਸਾਲ 1959 ਤੋਂ ਹੁਣ ਤੱਕ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਵੀ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਿਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਲੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

(21) ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 6 ਗਿਆਨ ਚੰਦ ਜੈਨ ਦੇ ਵਕੀਲ, ਸ਼੍ਰੀ ਜਵਾਹਰ ਲਾਈ ਗੁਪਤਾ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਅਨੁਬੰਧ ਆਰ. 2 ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਹਦਾਇਤਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸ (ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸ਼ਾਖਾ) ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਵਿਧਾਨਿਕ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ੇਧ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ।) ਨਿਯਮ, 1930, ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਇਹਨਾਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਹੈ ਕਿ Annexure R 2 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਧਾਨਿਕ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ੇਧ, ਬਦਲ ਜਾਂ ਬਦਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, *ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸਮਸ਼ੇਰ ਜੰਗ ਬਹਾਦਰ ਅਤੇ ਹੋਰ (6)* ਵਿੱਚ, ਇਹ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ: -

“ਸਰਕਾਰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਧਾਨਿਕ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੇਧ ਜਾਂ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ, ਜੇਕਰ ਨਿਯਮ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਚੁੱਪ ਹਨ, ਤਾਂ ਸਰਕਾਰ ਪਾੜੇ ਨੂੰ ਭਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਨਾ ਹੋਵੇ।

ਸੰਤ ਰਾਮ ਸ਼ਰਮਾ ਬਨਾਮ ਰਾਜਸਥਾਨ ਰਾਜ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (7) ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

(22) ਨਿਯਮ 7(1) ਜਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ 7(1) ਦੁਆਰਾ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਸੂਚੀ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿੱਤੀ ਕਮ ਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਿਹੜੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਹੋਰ ਵਿੱਚ

(6) 1972 ਐਸਐਲਆਰ 441

(7) 1967 ਐਸਐਲਆਰ 906

ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਨਿਯਮ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਚੁੱਪ ਹਨ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਪਾੜੇ ਨੂੰ ਭਰਨ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ

ਪੂਰਤੀ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ- ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹਦਾਇਤਾਂ ਜਾਰੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅਨੁਬੰਧ R. 2 ਦੇ ਪੈਰਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਕਲਾਜ਼ (i) ਤੋਂ (iii) ਸੂਚੀ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹਦਾਇਤਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 7(1) ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਸੋਧਣ, ਬਦਲਦੀਆਂ ਜਾਂ ਬਦਲਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅਨੁਬੰਧ ਆਰ. 2 ਦੇ ਪੈਰਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੀ ਧਾਰਾ (iv) ਮਾਲ ਮੰਤਰੀ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਨੂੰ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਢੁਕਵਾਂ ਨਾਮ/ਨਾਵਾਂ ਜੋੜਨ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਧਾਰਾ ਅੱਗੇ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਮਾਲ ਮੰਤਰੀ/ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਅੱਗੇ ਰੱਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੇ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵੀ ਰੱਖੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਸੂਚੀਆਂ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਮਕਸਦ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਵਿੱਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਨੇ ਕਿਸੇ ਯੋਗ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਣਗੌਲਿਆ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਾਲ ਮੰਤਰੀ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਨਾਮ ਜੋੜ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅਨੁਸੂਚੀ R. 2 ਦੇ ਪੈਰਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੀ ਧਾਰਾ (v) ਵਿੱਚ, ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੇ ਨਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਸੂਚੀਆਂ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਮਾਲ ਮੰਤਰੀ/ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਨੂੰ ਜੋੜ ਕੇ ਭੇਜਣ। ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਨੂੰ "ਇਸ ਨੂੰ ਪਬਲਿਕ ਸਰਵਿਸ ਵਾਈਸ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਭੇਜਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਪੈਰਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੀ ਧਾਰਾ (iv) ਮਾਲ ਮੰਤਰੀ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਯੋਗ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੂਚੀ, ਪਰ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਨਿਯਮ 7(1) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਕੋਲ ਜੇ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਉਹ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਵਿਚਾਰੇ ਜਾਣ ਦਾ ਹੱਕ ਹੈ / ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਉਪਰੋਕਤ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ 16 ਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸਰਪ੍ਰਸਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸ (ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸ਼ਾਖਾ) ਦੀ ਚੋਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸਨ। ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਨਾਇਬ-ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਲਈ ਸਾਲ 1972 ਲਈ ਖਾਲੀ ਅਸਾਮੀਆਂ ਦਾ ਕੋਟਾ। ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ 16 ਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਮਿਸ਼ਨ ਕੋਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਅਨੁਕੂਲਤਾ ਬਾਰੇ ਸਲਾਹ ਮਸ਼ਵਰੇ ਲਈ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੇ ਸਾਰੇ 16 ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਦੀ ਇੰਟਰਵਿਊ ਲਈ ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਮੋਸ਼ਨ ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਜੋਂ ਦੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ, ਕੇ.ਐਸ. ਗਰੇਵਾਲ ਅਤੇ ਦਿਲਜੀਤ ਰਾਏ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ। ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਧਾਰਾ 7(1) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇੱਕ ਸਟੈਟ ਯੂਟਰੀ ਡੀ ਯੂਟੀ

(8TLURrri970nrPbT,SrHr^89=Al.~R7 1970_ PbT Hr. 481 (FB)।

ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਨਾਇਬ-ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਢੁਕਵੇਂ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ। ਜੇਕਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 6 ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਰਕਾਰ ਆਪਣੀ ਚੋਣ ਨੂੰ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਉਪਰੋਕਤ ਚਰਚਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਤੈਅ ਹੈ ਕਿ ਪਬਲਿਕ ਲਾਇਕ ਡਿਊਟੀਆਂ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਹਨ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਨਿਯਮ 7(1) ਦੇ ਇਹਨਾਂ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ

Karam Singh Grewal v. The State of Punjab, etc. (Pattar, J.)

ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

(23) ਇਹ ਹੋਰ ਵੀ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ 7(1) o ਦੇ iproviso j ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਰਕਾਰ ਹੋਰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਰੋਲ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੀ ਲਗਾਤਾਰ ਸਰਕਾਰੀ ਸੇਵਾ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, 40 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਈ ਹੈ। ਸਾਲ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦਾ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਕੱਲੀ ਸਰਕਾਰ ਹੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਢਿੱਲ ਦੇਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਇਹ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ 7(1) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਮਨੁੱਖ ਲਈ ਡੇਟਰੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਨਿਯਮ 7 ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (2) ਵਿੱਚ, 'ਮਈ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੇ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਚੁਣਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਫਾਈਨੈਂਸੀਅਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਕੈਨ ਡੀਡੇਟਸ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਚੋਣ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਚੋਣ ਦਾ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਰਾਜਪਾਲ, ਭਾਵ, ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਹੈ। ਨਿਯਮ 7(1) ਵਿੱਚ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸੂਚੀ ਕਿਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸੂਚੀ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਿਹੜੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਨੁਕਤਿਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਯਮ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਵੇਲੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਸੰਦ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਚੁਣਨ ਦੀ ਆਪਹੁਦਰੀ ਅਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪੱਖਪਾਤ ਅਤੇ ਪੱਖਪਾਤ ਦੇ ਤੱਤਾਂ ਨੂੰ ਨਕਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਨਿਯਮ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਯੋਗ ਨਾਵਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਅਧਿਕਾਰਤ ਫਾਈਲਾਂ ਬਹਿਸ ਦੌਰਾਨ ਰਾਜ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਨੇ ਸਾਲ 1972 ਲਈ ਕੋਟੇ ਲਈ ਪੰਜ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਕਿਹੜੇ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਯੋਗ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਮ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਯੋਗ ਅਤੇ ਯੋਗ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਨਾਮ ਵਿੱਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਮਨਮਾਨੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਨਿਯਮ ਅਧੀਨ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਉਪਾਅ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਿਸ ਦੀ ਨਕਲ ਅਨੁਬੰਧ ਆਰ. 2 ਹੈ, ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਮਾਲ ਮੰਤਰੀ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਨੂੰ ਭੇਜ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰੇ ਜਾਣ। ਜੇਕਰ ਸਰਕਾਰ, ਜੋ ਕਿ ਅੰਤਿਮ ਚੋਣ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਹੈ, ਆਪਣੀ ਚੋਣ ਨੂੰ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਏ ਗਏ ਨਾਵਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕਰਨਾ ਹੈ

Karam Singh Grewal v. The State of Punjab, etc. (Pattar, J.)

ਕੇਵਲ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ, ਫਿਰ ਇਹ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਚੋਣ ਹੋਵੇਗੀ ਨਾ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨਿਯਮ 7(1) ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 16 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਫਾਈਲ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦਿਲਜੀਤ ਰਾਏ ਦਾ ਨਾਮ ਕਮਿਸ਼ਨ ਸਿਨੀਅਰ, ਜ਼ਲੰਦੂਰ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਮਾਲ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਗਰੇਵਾਲ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੇਂਦਰ ਸ਼ਾਸਤ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਅਧੀਨ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨਿਭਾਅ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਮਾਲ ਮੰਤਰੀ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਦੇ ਸੁਝਾਅ 'ਤੇ ਵਿੱਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਂ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਵਿੱਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਨੇ ਦਿਲਜੀਤ ਰਾਏ ਅਤੇ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਗਰੇਵਾਲ ਸਮੇਤ ਸਾਰੇ 16 ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਅੱਗੇ ਭੇਜਦਿਆਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਯੋਗ ਜਾਂ ਯੋਗ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ 16 ਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੰਟਰਵਿਊ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ।

(24) ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 7(1) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਹਨ ਅਤੇ ਸਖ਼ਤ ਗੈਰ- ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਦੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਉਂਦੀ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨਿਯਮ 7(1) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਕਾਫੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

(25) ਗਿਆਨ ਚੰਦ ਜੈਨ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 6 ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ, ਸ਼੍ਰੀ ਜਵਾਹਰ ਲਾਈ ਗੁਪਤਾ ਨੇ ਕੁਝ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 7(1) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹਨ ਅਤੇ ਦੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ।

v

(26) ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲਾ ਫੈਸਲਾ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਰਾਜ ਮਹਿਰਾ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਪੀ.ਐਫ. ਪੰਜਾਬ (9) 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥ ਇਹ ਸਨ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਰਾਜ ਮਹਿਰਾ ਨੂੰ ਪੈਪਸੂ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ 2 ਸਤੰਬਰ, 1953 ਨੂੰ ਆਰਜ਼ੀ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਿੰਚਾਈ ਵਿਭਾਗ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਨਾਲ ਰਲੇਵੇਂ 'ਤੇ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਅਸਥਾਈ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਵਜੋਂ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੀ ਸੇਵਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ। ਪੈਪਸੂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਦੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਹ ਕਲਾਸ I ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ।

ਪੰਜਾਬ ਸਰਵਿਸ ਆਫ ਇੰਜੀਨੀਅਰਜ਼ ਕਲਾਸ I, ਲੋਕ ਨਿਰਮਾਣ ਵਿਭਾਗ (ਸਿੰਚਾਈ ਸ਼ਾਖਾ) ਸੇਵਾ ਨਿਯਮ, 1956। ਉਸਨੂੰ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਨਾਲ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 9 ਅਧੀਨ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਦੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ 2 ਮਈ, 1961 ਨੂੰ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। 10 ਜੁਲਾਈ, 1964 ਨੂੰ, ਪੰਜਾਬ ਸਰਵਿਸ ਆਫ ਇੰਜੀਨੀਅਰਜ਼, ਕਲਾਸ I, ਲੋਕ ਨਿਰਮਾਣ ਵਿਭਾਗ (ਸਿੰਚਾਈ ਸ਼ਾਖਾ) ਨਿਯਮ, 1964, ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਕਲਾਸ II ਸੇਵਾ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਜਾਂ ਅਸਥਾਈ ਇੰਜੀਨੀਅਰਾਂ ਨੂੰ ਕਲਾਸ I ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਤਰੱਕੀ ਦੇਣ ਲਈ ਇੱਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। 1964 ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਉਪਰੋਕਤ ਨਵੇਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 8 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਤਰੱਕੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤੀ ਪਬਲਿਕ ਸਰਵਿਸ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਦੀ ਬਣੀ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਜਾਂ ਜਿੱਥੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ, ਕੰਬ ਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮੈਂਬਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸਕੱਤਰ ਲੋਕ ਨਿਰਮਾਣ ਵਿਭਾਗ (ਸਿੰਚਾਈ ਸ਼ਾਖਾ) ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਇੰਜੀਨੀਅਰ, ਪੰਜਾਬ, ਲੋਕ ਨਿਰਮਾਣ ਵਿਭਾਗ (ਸਿੰਚਾਈ ਸ਼ਾਖਾ)। ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮੀਟਿੰਗ ਅੰਤਰਾਲਾਂ 'ਤੇ ਕਰਨੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੇ ਸੀਨੀਅਰ ਸਕੇਲ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਯੋਗ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਤਿਆਰ ਕਰਨੀ ਸੀ। ਇਸ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੂਚੀ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਜਾਣੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸੂਚੀ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤੀਆਂ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਸਨ। ਉਸ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚੋਂ, ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਰਾਜ ਮਹਿਰਾ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਿਆ ਗਿਆ। ਦੁਖੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਰਾਜ ਮਹਿਰਾ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਸਕਰੀਨਿੰਗ ਕਮੇਟੀ, ਟ੍ਰਿਫ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਿਆ ਅਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਚੀਫ ਇੰਜੀਨੀਅਰ (ਸਥਾਪਨਾ) ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਲੋਕ ਨਿਰਮਾਣ ਵਿਭਾਗ (ਸਿੰਚਾਈ ਸ਼ਾਖਾ) ਦੇ ਸਾਰੇ ਮੁੱਖ ਇੰਜੀਨੀਅਰ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਕਰੀਨਿੰਗ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਗਠਨ ਅਵੈਧ ਸੀ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਸ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਚੋਣ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਰਾਜ ਮਹਿਰਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਅਯੋਗ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਕੇਸ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਕੇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਕਰੀਨਿੰਗ ਕਮੇਟੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੀ! ਯੋਗ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ, ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਠਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਚੋਣ ਨੂੰ ਅਵੈਧ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਨੇ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਾਂ ਭੇਜਣੇ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਸਲਾਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨੀ ਸੀ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਨੇ ਸਿਰਫ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ਸਨ, ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅੰਤਮ ਚੋਣ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ।

(27) ਅਗਲਾ ਕੇਸ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਹੈ *ਕੋਚਿਧ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਪੱਧਰੀ ਭਰਤੀ ਕਮੇਟੀ (10)*। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਇੱਕ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਗਠਨ ਅਯੋਗ ਸੀ ਅਤੇ ਚੋਣ ਨੂੰ ਗੈਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ

Karam Singh Grewal v. The State of Punjab, etc. (Pattar, J.)

ਕੇਸ ਵੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਰਾਜ ਦੇ ਕੇਸ (9) (ਸੁਪਰਾ) ਦੇ ਸਮਾਨ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਵੱਖਰਾ ਹੈ।

(28) ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਵਿੱਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (11) ' ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਪੰਜਾਬ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰੀ ਨਿਯਮ, 1932 ਦੇ ਨਿਯਮ 6 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕੰਸੋਲਿਡੇਸ਼ਨ ਅਫਸਰਾਂ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਪੰਚਾਇਤ ਅਫਸਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਮਾਲ ਦੁਆਰਾ, ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਮਾਲ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਚੋਣ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਅਤੇ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਕੇਸ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰਾ ਹੈ।

(29) ਐਸ.ਸੀ. ਬਾਰਾਤ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਹਰੀ ਵਿਨਾਇਕ ਪਟਗਸਕਰ ਅਤੇ ਹੋਰ (12) ਵਿੱਚ, ਤੱਥ ਇਹ ਸਨ ਕਿ ਜਬਲਪੁਰ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਐਕਟ, 1956 ਦੀ ਧਾਰਾ 11 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਬਲਪੁਰ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਵਾਈਸ-ਚਾਂਸਲਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ, ਚਾਂਸਲਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤਿੰਨ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾਵਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪੈਨਲ, ਧਾਰਾ 11 ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜੇਕਰ ਇਸ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਕਮੇਟੀ ਚਾਂਸਲਰ ਦੁਆਰਾ ਗਠਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਵਿਅਕਤੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਚਾਂਸਲਰ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮਜ਼ਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਦੋ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕੌਂਸਲ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕੌਂਸਲ ਦੁਆਰਾ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਜਾਂ ਕਾਲਜ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕਲੇ ਤਬਾਦਲੇ ਯੋਗ ਵੋਟ ਦੁਆਰਾ ਦੋ ਮੈਂਬਰ ਇੱਕ PP° ਹੋਣਗੇ। ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚਾਂਸਲਰ ਨੇ ਇੱਕ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਇੱਕ ਸਿਫਾਰਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਚਾਂਸਲਰ ਐਪ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਸਿਫਾਰਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਵਾਈਸ-ਚਾਂਸਲਰ ਵਜੋਂ। ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੀ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਪ੍ਰੀਸ਼ਦ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਸ਼੍ਰੀ ਐਸ.ਸੀ. ਬਾਰਾਤ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ, ਜੋ ਅਕਾਦਮਿਕ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਹਨ, ਨੇ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੀ ਚੋਣ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਹੈ।

CIO) AIR 1966 Mvsote 36. 7

(11) 1967 ਐਸਐਲਆਰ 79

(12) ਏਆਈਆਰ 1962 ਐਮਪੀ 180।

ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਕਿ ਕਮੇਟੀ, ਜੋ ਕਿ ਧਾਰਾ 11(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਚਾਂਸਲਰ ਦੁਆਰਾ ਗਠਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਠਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਨਰਾਇਣ, ਜੋ ਕਿ - ਕਮੇਟੀ 'ਤੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕੌਂਸਲ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸਨ, ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਬਣਨ ਤੋਂ ਇਸ ਇਤਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਉਪ-ਕੁਲਪਤੀ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੀ ਚੋਣ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਚੋਣ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਗਠਨ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਕੇਸ ਵੀ ਵੱਖਰਾ ਹੈ।

(30) ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਬਨਾਮ ਬਾਬੂ ਰਾਮ ਉਪਾਧਿਆ (13) ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ 1 ਸਿੱਖਿਅਕ (ਇਰਾਸਪੋਡੈਂਟ ਲਈ ਵਕੀਲ 1, ਤੱਥ ਇਹ ਸਨ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵਿਰੁੱਧ ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਪੁਲਿਸ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਦੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਬਾਬੂ ਰਾਮ ਉਪਾਧਿਆ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਪੁਲਿਸ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਸਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹਨਾਂ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਜਾਂਚ ਦੀ ਧਾਰਣਾ ਸੀ। ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ਰਤ ਸੀ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਣਯੋਗ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਪੁਲਿਸ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ, ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਅਣਗਹਿਲੀ ਵਾਲੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਵੀ ਨੁਕਤਾ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਰੰਤ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਚੋਣ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਚੁਣੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਵਿੱਤੀ ਵਿਭਾਗ ਦੁਆਰਾ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕਮੀਸ਼ਨਰ .

(31) ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਕੇਸ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

(32) ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਤਾ ਨੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨੋਟ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਕੇਸ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨੁਕਤੇ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ।

(33) ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 6 ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਰਸਾਇਆ ਕਿ ਨਿਯਮ 7 ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (2) ਅਨੁਸਾਰ ਅੰਤਿਮ ਚੋਣ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਚੋਣ ਪੰਜਾਬ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ

(13) ਏਆਈਆਰ 1961 ਐਸਸੀ 751.

Karam Singh Grewal v. The State of Punjab, etc. (Pattar, J.)

ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਚੋਣ ਮਾੜੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਪੁਰਤਾਬਪੁਰ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਿਟਿਡ ਬਨਾਮ ਬਿਹਾਰ ਦੇ ਕੋਨ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (14) ਅਤੇ ਆਤਮ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਮੋਹਨ ਬਨਾਮ ਕੁਰਕਸ਼ੇਤਰ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ (15)। ਪੁਰਤਾਬਪੁਰ, ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਕੇਸ (14) (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ, ਤੱਥ ਇਹ ਸਨ ਕਿ ਸ਼ੁਗਰ ਕੋਨ (ਕੰਟਰੋਲ) ਆਰਡਰ, 1966 ਦੀ ਧਾਰਾ II ਦੇ ਤਹਿਤ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਬਿਹਾਰ ਦੇ ਗੰਨਾ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸੌਂਪੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਆਰਡਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਤਹਿਤ। ਕੋਨ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖਿਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖੇਤਰ ਦੇ ਰਾਖਵੇਂਕਰਨ ਨੂੰ ਭੰਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਕੋਨ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸੂਚੀਆਂ ਤਿਆਰ ਕਰਕੇ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵੰਡ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਨਿਯਮ 6(1) ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਕੋਨ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਸਮਕਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਤਾਲਮੇਲ ਹੈ। ਉਂਜ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਨ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦਾ ਯਕੀਨਨ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਰਾਖਵੇਂਕਰਨ ਨੂੰ ਭੰਗ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਪਰ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੋਨ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਰਾਖਵੇਂ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਦੋ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਣ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ। ਹਿੱਸੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਜਵਾਬਦਾਰ ਨੂੰ 5 ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦਿਸ਼ਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੋਨ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਦੋ ਸੂਚੀਆਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ੁਗਰ ਕੋਨ (ਕੰਟਰੋਲ) ਆਰਡਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 6(1) ਅਧੀਨ ਗੰਨਾ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਯੋਗ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿਧਾਨਿਕ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇਕੱਲਾ ਹੀ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਅਯੋਗ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(34) ਆਤਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਮੋਹਨ ਦੇ ਕੇਸ (15) (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ, ਇਕੱਲਾ ਵਾਈਸ-ਚਾਂਸਲਰ ਹੀ ਸੀਨੀਅਰ ਕਲਰਕ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਲਈ ਭਰਤੀ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਚੋਣ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਜੇਕਰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਆਪਣੇ ਵਿਵੇਕ ਅਤੇ ਨਿਰਣੇ ਨਾਲ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਪ-ਕੁਲਪਤੀ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤੀਆਂ ਆਪਣੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਰਨੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਮੇਟੀ ਦੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਕੇ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(14) ਏਆਈਆਰ 1970 ਐਸਸੀ 1896

(15) 1970 SLR 16.

(35) ਉਪਰੋਕਤ ਦੋਵਾਂ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਰਕਾਰ, ਪੰਜਾਬ, ਸੇਵਾਵਾਂ ਅਤੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਸੰਯੁਕਤ ਸਕੱਤਰ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਜਨ ਕੁਸ਼ ਯਾਪ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਿਟਰਨ ਦੇ

Karam Singh Grewal v. The State of Punjab, etc. (Pattar, J.)

ਪੈਰਾ ਨੰਬਰ 7 ਵਿੱਚ, ਇਹ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਅਤੇ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੇ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਸਾਲ 1971 ਦੇ ਕੋਟੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸਾਲ 1972 ਲਈ ਰਾਖਵੇਂ ਕੋਟੇ ਲਈ ਦੋ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ। ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੇਜੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਅਨੁਕੂਲਤਾ ਬਾਰੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ। ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਅੰਤਿਮ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਰਕਾਰ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮਨਬੋਧਨ ਲਾਲ ਦੇ ਕੇਸ (3) (ਸੁਪਰਾ) ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਚੋਣ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(36) ਰਾਜ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਿਭਾਗੀ ਫਾਈਲ ਵਿੱਚ, ਪੰਨਾ 73 'ਤੇ 18 ਮਾਰਚ, 1974 ਦਾ ਪੱਤਰ ਹੈ, ਜੋ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਰਿਟਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ, ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਪੱਤਰ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ 16 ਨਾਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਨੁਕੂਲਤਾ ਬਾਰੇ ਸਲਾਹ ਮਸ਼ਵਰੇ ਲਈ ਭੇਜੇ ਸਨ, 4 ਮਾਰਚ 1974 ਨੂੰ 15 ਉਮੀਦਵਾਰ ਹਾਜ਼ਰ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੰਟਰਵਿਊ ਲਈ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਉਮੀਦਵਾਰ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰ ਸੀ ਅਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੇ ਸਰਵਸ਼੍ਰੀ ਦਿਲਜੀਤ ਰਾਏ ਅਤੇ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਗਰੇਵਾਲ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਨਿਯੁਕਤੀ ਲਈ ਉਚਿਤ ਹੈ। ਸਰਕਾਰ ਇਸ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 6 ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤੁਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਚੋਣ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ - ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

(37) ਰਿੱਟ-ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਸ੍ਰੀ ਗਿਆਨ ਚੰਦ ਜੈਨ, ਜੋ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੰਬਰ 6 ਹਨ, ਨੇ ਦੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਅਤੇ 3 ਦੀਆਂ ਨਿਯੁਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਵਾ ਵਾਰੰਟੋ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਤੁਰੰਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੋ-ਵਾਰੰਟੋ ਦੀ ਕੋਈ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ

ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਦਾ, ਭਰੋਸਾ ਮੈਸੂਰ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਬਨਾਮ ਸੀਡੀ ਗੋਬਿੰਦਾ ਰਾਓ (16) 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥ ਇਹ ਸਨ ਕਿ ਮੈਸੂਰ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਨੇ 31 ਜੁਲਾਈ, 1959 ਨੂੰ ਇੱਕ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰਾਂ ਦੀਆਂ ਛੇ ਅਸਾਮੀਆਂ ਅਤੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੀਆਂ ਛੇ ਅਸਾਮੀਆਂ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਮੰਗੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਦੇ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਅਤੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰੀਡਰ ਦੀਆਂ ਅਸਾਮੀਆਂ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਸਾਮੀਆਂ ਲਈ ਯੋਗਤਾ ਵੀ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਸੂਰ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਐਕਟ, 1956 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਨਿਯੁਕਤੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਬੋਰਡ ਨਾਮਜ਼ਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਾਈਸ-ਚਾਂਸਲਰ ਅਤੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਦੋ ਮਾਹਰ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਅਤੇ ਰੀਡਰ ਦੀਆਂ ਅਸਾਮੀਆਂ ਲਈ ਚਾਰ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ

ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦੀ ਇੰਟਰਵਿਊ ਲਈ ਗਈ ਸੀ। ਬੋਰਡ ਨੇ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਹਿਲੂਆਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਨੀਯਾ ਗੌੜਾ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦੇ ਗ੍ਰੇਡ ਵਿੱਚ ਰੀਡਰ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤੀ ਲਈ ਯੋਗ ਵਿਅਕਤੀ ਵਜੋਂ ਚੁਣਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਗ੍ਰਾਂਟਸ ਕਮਿਸ਼ਨ ਸਕੀਮ ਅਧੀਨ 500—25—800 ਅਤੇ ਇਸ ਰਿਪੋਰਟ ਨੂੰ 3 ਅਕਤੂਬਰ, 1960 ਨੂੰ ਚਾਂਸਲਰ ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਰੀਡਰ ਦੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੀਡੀ ਗੋਬਿੰਦਾ ਰਾਓ, ਜੋ ਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ, ਨੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਅਨੀਯਾ ਗੌੜਾ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਾਰੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੈਜ਼ੂਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀ ਗੌੜਾ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪਹਿਲੀ ਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ: -

"ਮੈਂਟੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕੋ-ਵਾਰੰਟੋ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਇੱਕ ਨਿਆਂਇਕ ਜਾਂਚ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੁਤੰਤਰ ਉਪ-ਸਟੈਟਿਵ ਪਬਲਿਕ ਅਹੁਦਾ, ਜਾਂ ਫ੍ਰੈਂਚਾਇਜ਼ੀ, ਜਾਂ ਆਜ਼ਾਦੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਉਕਤ ਦਫਤਰ, ਫਰੈਂਚਾਇਜ਼ੀ ਜਾਂ ਆਜ਼ਾਦੀ ਨੂੰ ਕਿਸ ਅਧਿਕਾਰ ਨਾਲ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਅਗਵਾਈ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦਫਤਰ ਦੇ ਧਾਰਕ ਕੌਲ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਸਿਰਲੇਖ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ 0 ਵਾਰੰਟੋ ਦੀ ਰਿੱਟ ਦਾ ਮੁੱਦਾ ਉਸਨੂੰ ਦਫਤਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਕੋ-ਵਾਰੰਟੋ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸਬੰਧਤ ਵਿਧਾਨਕ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਨਤਕ ਦਫਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤੀਆਂ ਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਆਂਪਾਲਿਕਾ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ; ਇਹ ਇੱਕ ਨਾਗਰਿਕ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਵੀ ਬਚਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਉਸਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਹਨਾਂ ਪ੍ਰੈਸੀਡਿੰਗਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਪੁੱਖੋਂ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਜਨਤਾ ਨੂੰ ਹੜੱਪਣ ਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

(16) ਏਆਈਆਰ 1965 ਐਸਸੀ 491.

ਜਨਤਕ ਦਫਤਰ ਦੇ; ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਪਬ ਲਾਈਕ ਦਫਤਰ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ 'ਕਾਰਜਕਾਰੀ' ਦੀ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਜਾਂ ਇਸਦੀ ਸਰਗਰਮ ਮਦਦ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਜੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਕੋ-ਵਾਰੰਟੋ ਦੀ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਹੜੱਪਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਹੁਦੇ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇਸ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ

Karam Singh Grewal v. The State of Punjab, etc. (Pattar, J.)

ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਕੋਈ ਨਾਗਰਿਕ ਕੋਈ ਵਾਰੰਟ ਦੀ ਰਿੱਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਕਿ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਦਫਤਰ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਦਫਤਰ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੜੱਪਣ ਵਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿ ਕੀ ਉਕਤ ਕਥਿਤ ਹੜੱਪਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।”

ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਇਹ ਖੋਜ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਗੌੜਾ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਵਿੱਚ ਦੱਸੀ ਪਹਿਲੀ ਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਨੂੰ ਵੀ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ: -

“ਮੈਨੀਫੈਸਟ ਗਲਤੀ ਦਾ ਸਵਾਲ ਇੱਕ ਵਿਚਾਰ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਦੀ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਲਈ ਇੱਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਸਾਰਥਕ ਅਤੇ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਬੋਰਡ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ 'ਤੇ ਚਾਂਸਲਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨੇ ਕਿਸੇ ਵਿਧਾਨਿਕ ਜਾਂ ਬੰਧਨ ਵਾਲੇ ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟਾਈ ਗਈ ਰਾਏ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਚਾਂਸਲਰ ਨੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਇਸੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਨਿਤਿਆ ਨੰਦ ਕੁਲ ਭੂਸ਼ਨ ਲਾਲ ਬਨਾਮ ਖਲੀਲ ਅਹਿਮਦ ਅਲੀ ਅਹਿਮਦ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (17) ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਦੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਸ੍ਰੀ ਦਿਲਜੀਤ ਰਾਏ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਕੇ. ਐੱਸ. ਗਰੇਵਾਲ, ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸ (ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸ਼ਾਖਾ) ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਵਜੋਂ ਚੋਣ ਲਈ ਯੋਗ ਅਤੇ ਯੋਗ ਹਨ। ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ, ਪੰਜਾਬ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਮਸ਼ਵਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤੀ ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ ਵਜੋਂ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਅੰਤਿਮ ਚੋਣ ਯੋਗ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਜੋ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਰਫ ਉਲੰਘਣਾ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ,

(17) ਏਆਈਆਰ 1961 ਪੀ.ਬੀ. 105.

Karam Singh Grewal v. The State of Punjab, etc. (Jain, J.)

ਨਿਯਮ 7 (1) ਸਿਰਫ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਚੋਣ ਨੂੰ ਅਵੈਧ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕੋ-ਵਾਰੰਟੋ ਦੀ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਇਸ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਬੈਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

(38) ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਤਿੰਨੋਂ ਪੱਤਰ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲਾਂ ਨੰ: 381 ਆਫ 1974, 282; 1974; ਅਤੇ 409 ਆਫ 1974 ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਬੈਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨਾਲ ਸ਼੍ਰੀ ਦਿਲਜੀਤ ਰਾਏ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਗਰੇਵਾਲ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ: ਸਰਵਿਸ, (ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸ਼ਾਖਾ) ਸੇਵਾ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਜੋਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਨਿਯੁਕਤੀਆਂ ਲਈ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਵਜੋਂ ਰਜਿਸਟਰ ਅਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ: ਸ਼੍ਰੀ ਗਿਆਨ ਚੰਦ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ। ਜੈਨ, ਨਿਵਾਸੀ 1- ਪੇਂਡੋਟ ਨੰਬਰ 6, ਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਖਰਚਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਪ੍ਰੋਮ ਚੰਦ ਜੈਨ, ਜੇ.-

(39) ਸਾਡਾ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਗਰੇਵਾਲ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਐਲਪੀਏ 381 ਆਫ 1974, ਦਲਜੀਤ ਰਾਏ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਐਲਪੀਏ 382 ਆਫ 1974 ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਐਲਪੀਏ 409 ਆਫ 1974 ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰੇਗਾ, ਇੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਜੱਜ, ਮਿਤੀ 24 ਜੁਲਾਈ, 1974 ਨੂੰ, ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਗਿਆਨ ਚੰਦ ਜੈਨ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ: 1207 ਆਫ 1974 ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸ (ਕਾਰਜਕਾਰੀ) ਲਈ ਦਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀਆਂ ਦੀ ਚੋਣ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਰਾਹਤ ਵਜੋਂ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬ੍ਰਾਂਚ), ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਾਲ 1971 ਲਈ ਸੇਵਾ ਵਜੋਂ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਦਲਜੀਤ ਰਾਏ ਅਤੇ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਗਰੇਵਾਲ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ (ਜੋ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰ. 4 ਅਤੇ 5 ਸਨ) ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰਾਹਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸਾਲ 1972 ਲਈ ਸੇਵਾ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਜੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤੀ। ਸਖੇਪ ਤੱਥ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਠਾਏ ਗਏ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ, ਹੇਠਾਂ ਪੜ੍ਹੋ: -

ਗਿਆਨ ਚੰਦ ਜੈਨ ਸਾਲ 1960 ਵਿੱਚ ਬਤੌਰ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਭਰਤੀ ਹੋਏ ਅਤੇ ਨਵੰਬਰ 1966 ਵਿੱਚ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਗਰੇਵਾਲ ਅਤੇ ਦਲਜੀਤ ਨੂੰ ਉਸ ਅਹੁਦੇ ਲਈ ਪੱਕਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਰਾਏ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਹਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਦਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਖਾਰਜ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮਿਤੀਆਂ 'ਤੇ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 1971 ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਤਤਕਾਲੀ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ ਨੇ 25 ਜਨਵਰੀ 1971 ਨੂੰ UO ਸੰਦਰਭ ਨੰਬਰ 10176-SI(U)-71 ਰਾਹੀਂ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ^0 ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਮਜ਼ਦਗੀ ਪੱਤਰ ਭੇਜੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸ, (ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸ਼ਾਖਾ) ਨਿਯਮ, 1930 ਦੇ ਨਿਯਮ 7(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਈ ਰੱਖਿਆ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਨੂੰ

Karam Singh Grewal v. The State of Punjab, etc. (Jain, J.)

ਨਿਯਮ), ਵਾਧੂ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੀਆਂ ਅਸਾਮੀਆਂ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤੀ ਲਈ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਲਈ। ਇਸ ਪੱਤਰ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਨੇ 13 ਜਨਵਰੀ, 1972 ਨੂੰ UO ਪੱਤਰ ਨੰਬਰ 8185-E-III-71/834 ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਭੇਜੀਆਂ, ਜਿਸ ਦਾ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ: -

“ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਨੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ, ਜਲੰਧਰ ਅਤੇ ਪਟਿਆਲਾ ਡਿਵੀਜ਼ਨਾਂ, ਗ੍ਰਹਿ ਸਕੱਤਰ, ਕੇਂਦਰੀ ਸ਼ਾਸਤ ਪ੍ਰਦੇਸ਼, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ, ਅਤੇ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਕੇ ਰਜਿਸਟਰ 'ਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਪੰਜ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸੇਵਾ - (ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸ਼ਾਖਾ) ਵਜੋਂ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਅਲ (ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਅਤੇ ਨਾਇਬ-ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ) ਸਾਲ 1971 ਦੇ ਕੋਟੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੈਰਿਟ ਲਈ:

- (1) ਸ਼੍ਰੀ ਬੀ.ਐਲ ਸਿੱਕਾ, ਨਾਇਬ-ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ, ਜਲੰਧਰ ਡਵੀਜ਼ਨ।
- (2) ਸ਼੍ਰੀ ਗਿਆਨ ਚੰਦ ਜੈਨ, ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ, ਪਟਿਆਲਾ ਡਵੀਜ਼ਨ।
- (3) ਸ਼੍ਰੀ ਦਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ। ਜਲੰਧਰ ਡਵੀਜ਼ਨ.
- (4) ਸ਼੍ਰੀ ਹਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ, ਜਲੰਧਰ ਡਵੀਜ਼ਨ।
- (5) ਸ਼੍ਰੀ ਮਦਨ ਮੋਹਨ ਚੌਧਰੀ, ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ, ਪੇਸ਼ੀ।"

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, UO ਪੱਤਰ ਨੰਬਰ E-III-72/7707, ਮਿਤੀ 23 ਮਈ, 1972 ਦੁਆਰਾ, ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਨੇ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਨਾਇਬ-ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਦੇ ਹੋਰ ਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਭੇਜਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਟਿਆਲਾ ਅਤੇ ਜਲੰਧਰ ਡਿਵੀਜ਼ਨਾਂ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। , ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਸੀ, 13 ਜਨਵਰੀ, 1972 ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ ਨੰਬਰ 8186-ਈ-III-71/8341 ਦੇ UO ਪੱਤਰ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਉਸੇ ਮਿਤੀ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੱਤਰ ਦੁਆਰਾ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਨੇ ਵੀ ਨਾਮ ਅੱਗੇ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਦਾ। ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਨਵਾਂਸ਼ਹਿਰ ਨੂੰ ਬਤੌਰ ਸਿੱਖਿਆ ਮੰਤਰੀ ਨੇ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਾਮਜ਼ਦਗੀ ਸੂਚੀ ਵੀ ਭੇਜੀ ਜਾਵੇ। ਦੁਬਾਰਾ UO ਪੱਤਰ ਨੰਬਰ E-III-72/10000, ਮਿਤੀ 6 ਜੁਲਾਈ, 1972 ਦੁਆਰਾ, ਸਾਲ 1971 ਦੇ ਕੋਟੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੋਰ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਨੇ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਨਾਮ ਵੀ ਅੱਗੇ ਭੇਜੇ ਜਾਣ। . ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਦੁਕਵੇਂ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਲਈ ਸਾਰੇ ਨਾਂ ਪੰਜਾਬ ਪਬਲਿਕ ਸਰਵਿਸ ਕਮਿਸ਼ਨ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਮਿਸ਼ਨ ਵਜੋਂ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ) ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤੇ।

(40) ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, 'ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਚੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਸਾਲ 1972 ਲਈ ਖਾਲੀ ਅਸਾਮੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵਾਧੂ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੀ ਭਰਤੀ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, UO ਪੱਤਰ ਦੁਆਰਾ

ਨੰਬਰ 5338-SI(4)/72, ਮਿਤੀ 18/21 ਅਗਸਤ, 1972, ਵਿੱਤੀ ਕਮ ਮਿਸ਼ਨਰ (ਮਾਲ) ਨੂੰ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਨਾਇਬ-ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਨਾਮਜ਼ਦਗੀਆਂ ਭੇਜਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਿਯਮ 7 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ। (1) ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿੱਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਪੰਜਾਬ, ਵਾਧੂ ਸਹਾਇਕ ਟੈਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੀਆਂ ਅਸਾਮੀਆਂ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਨੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਅਤੇ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਰਜਿਸਟਰ ਅਲ ਤੋਂ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਭਰਤੀ ਲਈ ਯੋਗ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਦੇ ਕੇਸਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਪੰਜ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ: -

- (1) ਸ਼੍ਰੀ ਗਿਆਨ ਚੰਦ ਜੈਨ (ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਹੁਣ ਜਵਾਬਦੇਹ)।
- (2) ਸ਼੍ਰੀ ਹਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ (ਜਵਾਬ)
- (3) ਸ਼੍ਰੀ ਮਦਨ ਮੋਹਨ ਚੌਧਰੀ
- (4) ਸ਼੍ਰੀ ਜਸਬੀਰ ਸਿੰਘ ਬੱਲ
- (5) ਸ਼੍ਰੀ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਪਵਾਰ

ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਕੇਸ ਮਾਲ ਮੰਤਰੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ 5 ਨਵੰਬਰ, 1972 ਨੂੰ ਇੱਕ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ:

“ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਗਰੇਵਾਲ, ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ, ਯੂ.ਟੀ. ਦੀ ਵੀ ਸਿਫਾਰਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ” ਜਦੋਂ ਇਹ ਫਾਈਲ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ 23 ਜਨਵਰੀ, 1973 ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਰਡਰ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ: -

“ਮਦਨ ਮੋਹਨ ਚੌਧਰੀ ਅਤੇ ਦੋ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਅਤੇ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਸਿਫਾਰਿਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਨਾਂ ਪਬਲਿਕ ਸਰਵਿਸ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਭੇਜੇ ਜਾਣ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।”

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, UO ਪੱਤਰ ਨੰਬਰ 621-E-III-73/2056, ਮਿਤੀ 3 ਜਨਵਰੀ, 1973 ਦੁਆਰਾ, ਮਾਲ ਸਕੱਤਰ ਨੇ ਪੰਜ ਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਵਿੱਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਮਾਲ ਮੰਤਰੀ ਅਤੇ ਮਾਲ ਮੰਤਰੀ ਦੇ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਵੀ। ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਫਿਰ ਸਾਰੇ ਨਾਂ, ਸਮੇਂ ਸਿਰ, ਕਮ ਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੇ ਇੰਟਰਵਿਊ ਰੱਖੀ ਅਤੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੰਬਰ 2 ਤੋਂ 5 ਦੇ ਦਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਹਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਦਲਜੀਤ ਰਾਏ ਅਤੇ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਗਰੇਵਾਲ ਦੇ ਨਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਕੇ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਵਾਧੂ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਚੋਣ ਹੈ

Karam Singh Grewal v. The State of Punjab, etc. (Jain, J.)

ਉਕਤ ਚਾਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਚੰਦ ਜੈਨ ਨੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਦਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦਕਿ ਦਲਜੀਤ ਰਾਏ ਅਤੇ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਗਰੇਵਾਲ ਦੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਅਤੇ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੌਜੂਦਾ ਤਿੰਨ ਅਪੀਲਾਂ, ਦੋ ਪੀੜਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦਲਜੀਤ ਰਾਏ ਅਤੇ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਗਰੇਵਾਲ ਵੱਲੋਂ ਅਤੇ ਤੀਜੀ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ।

(41) 1 'ਤੇ 3 ਸਬੰਧਤ ਵਿਵਾਦਾਂ ਨੂੰ **en1€** ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ!, ਪਾਸੇ, ਅਤੇ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪਾਇਆ ਗਿਆ: -

- (1) ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਸੰਬੰਧ R-2, ਨਿਯਮ 7 ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ;
- (2) ਕਿ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਰ- (ਹੁਣ ਜਵਾਬਦਾਤਾ) ਨੇ ਇੰਟਰਵਿਊ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ ਹੈ? ਚੋਣ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਉਸਦੇ ਵਿਹਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ;
- (3) ਕਿ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 5 ਅਤੇ 7 ਦੀ ਸੰਯੁਕਤ ਰੀਡਿੰਗ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੇਵਾ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਢੰਗਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕਰਨਾ ਸੀ;
- (4) ਕਿ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੰਕੇਤ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਿਯੁਕਤੀ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ;
- (5) ਕਿ ਉਸ ਨਿਯਮ 7(2) ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਨਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਚੋਣ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਨਿਯਮ 7 ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ;
- (6) ਕਿ ਨਿਯਮ 5 ਅਤੇ 7 ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਨਿਯਮ 7(2) ਚਰਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਚੋਣ ਉਹਨਾਂ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਾਮਜ਼ਦਗੀ ਸੂਚੀਆਂ ਅੱਗੇ ਭੇਜੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਨਿਯਮ 7(1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ; ਅਤੇ
- (7) ਕਿ ਜਿਸ ਉਮੀਦਵਾਰ ਦਾ ਨਾਮ ਉਸ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਦੀ ਚੋਣ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

(42) ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਸ ਕੇਸ ਦੀ ਲੰਮੀ ਬਹਿਸ ਸ੍ਰੀ ਐਚ.ਐਲ ਸੀਨੀਅਰ ਐਡਵੋਕੇਟ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤੀ ਨੇ ਠੀਕ ਰੱਖਿਆ। The State ਦੀ ਪੈਚਮੈਂਸ, ਬਚਤ (Savings) ਇਆ। ਇਹ ਸ੍ਰੀ ਸਿੱਬਲ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਨਿਯਮ 7 ਜਦੋਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੇ ਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਆਪਣੇ ਖੁਦ ਦੇ ਨਾਮ ਭੇਜੇਗੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜੇਕਰ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿੱਲ ਦੇਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਮੰਗਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ ਜੋ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ 7, ਦੇ ਤਹਿਤ, ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਮੰਗ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ। ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਭੇਜੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਸੂਚੀ। ਅਪੀਲ ਲਾਂਟਸ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 7 ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੋ ਕਿ ਹੇਠਾਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:- , , .

”

“7H(1) ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ,) ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਨਾਇਬ-ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣਗੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦੇ ਹਨ; ਸੇਵਾ ਲਈ ਉਮੀਦਵਾਰ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕ੍ਰਿਤੀ ਲਈ ਅਤੇ ਹਰ ਸਾਲ ਦਸੰਬਰ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਮੇਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਲੋੜ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਅਜਿਹੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਫਾਰਮ। ਵਿੱਚ ਨਾਮਜ਼ਦਗੀ ਰੋਲ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰੋ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ: ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਰਕਾਰ ਹੋਰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਰੋਲ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਜੋ-

- (a) - ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੀ ਲਗਾਤਾਰ ਸਰਕਾਰੀ ਸੇਵਾ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ;
- (b) ਨਵੰਬਰ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਨਾਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ 40 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ; ਅਤੇ
- (c) ਕਿਸੇ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦਾ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(2) ਰਾਜਪਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਚੁਣ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਾਮਜ਼ਦਗੀ: ਉਪ-ਨਿਯਮ (1) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਲ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ... ਸੇਵਾ ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਚੁਣੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਮ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ। ਰਜਿਸਟਰ ਏਆਈ ਵਿੱਚ:

ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਅਨੁਕੂਲਤਾ ਬਾਰੇ ਕਮ ਮਿਸ਼ਨ ਨਾਲ ਸਲਾਹ-ਮਸ਼ਵਰਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇਗਾ।

(43) ਫਰੋਮ ਏ ਬਰੇਈ ਪਰੂਸਲੇਓਈ' ਨਿਯਮ 7 ਤੋਂ, ਮੈਂ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਨਜ਼ਰੀਆ ਬੇਮਿਸਾਲ ਹੈ। ਨਿਯਮ 7 ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (1) ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਵਿੱਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਨਾਇਬ-ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਰੱਖਣਗੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਸੇਵਾ ਲਈ ਉਮੀਦਵਾਰ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਯੋਗ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ , ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਅਜਿਹੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਮੀ ਨੇਸ਼ਨ ਰੋਲ ਨੂੰ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਮ ਭੇਜੇ ਜਾਣੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਪ-ਨਿਯਮ (1) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਰਕਾਰ ਹੋਰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ। ਇਹ ਠੀਕ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਢਿੱਲ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਉਮੀਦਵਾਰ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ, ਪਰ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਚੋਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਨਾਮਜ਼ਦ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ। ਯੋਗਤਾ ਲਈ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਢਿੱਲ ਦੇਣਾ ਅਤੇ ਚੋਣ ਲਈ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕਰਨਾ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕੰਮ ਹਨ। ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਕੁਝ ਵਿਅਕਤੀ ਅਜਿਹੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਲਈ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਪ-ਨਿਯਮ (1) ਵਿੱਚ ਦੱਸੀਆਂ ਗਈਆਂ ਤਿੰਨ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਉਪਰੋਕਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਢਿੱਲ ਦੇਣ ਦੀ ਕਾਫ਼ੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਯੋਗ ਹੋ ਜਾਣਗੇ; ਪਰ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਅਜੇ ਵੀ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਕੋਲ ਬਾਕੀ ਹੈ। ਮੰਨਿਆ, ਇੱਥੇ ਤਿੰਨ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਹਨ। ਨਿਯਮ 7 ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ 1 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਬੈਠਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਉਪ- ਨਿਯਮ 1 ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਅੰਤਰ-ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਪ-ਨਿਯਮ 1 ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਸਾਰਾ ਉਦੇਸ਼ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਪ-ਨਿਯਮ 1 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਮਜ਼ਾਕ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਕਾਰ ਆਪਣੇ ਨਾਮਜ਼ਦ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਯਮ ਦੇ ਅਸਲ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਮਨਸ਼ਾ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਨਿਯਮ 7(1) ਅਧੀਨ ਅਸਲ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਚੋਣ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹਨਾਂ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਕੋਲ ਕੰਮ ਅਤੇ ਆਚਰਣ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਦੇ ਵਧੇਰੇ ਮੌਕੇ ਹਨ। ਮੰਤਰੀ ਜਾਂ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਨਾਲੋਂ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਅਤੇ ਨਾਇਬ-ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ; ਮੈਨੂੰ ਸਿੱਖੀ ਸਲਾਹਕਾਰ ਦੀ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਾਰਥਕਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ।

(44) ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਸ਼੍ਰੀ ਸਿਬਲਗ ਨੇ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਨਿਯਮ 7 ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ, ਜਿਸਦੀ ਕਾਪੀ ਰਿਟਰਨ ਦੇ ਨਾਲ ਅਨੁਬੰਧ 'ਆਰ-2' ਵਜੋਂ ਨੱਥੀ ਹੈ। ਸੰਦਰਭ , ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ (iv) ਅਤੇ (v) ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਹੇਠਾਂ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ: -

"(iv) ਮਾਲ ਮੰਤਰੀ/ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਢੁਕਵਾਂ ਨਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਮਾਲ ਮੰਤਰੀ/ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਨੂੰ ਫਾਈਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੇ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵੀ ਰੱਖੀ ਜਾਵੇਗੀ। .

(v) ਵਿੱਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਮਾਲ ਮੰਤਰੀ/ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਜੋੜਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ, ਪੰਜਾਬ (ਗਜ਼ਟ III ਸ਼ਾਖਾ ਵਿੱਚ) ਨੂੰ ਭੇਜਣਗੇ, ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦੇਣਗੇ। ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੇ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਏ ਬਿਨਾਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੱਧਰਾਂ 'ਤੇ ਕੀਤੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ। ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੇ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵੀ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਭੇਜਣ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਜਾਵੇਗੀ।

(45) ਦੁਬਾਰਾ ਫਿਰ, ਮੈਂ ਸਿੱਖੀ ਸਲਾਹ* ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ 1 ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ। ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਨਿਯਮ ਚਰਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨੀ ਹਨ। ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਇਹ ਕਹਿਣ ਦਾ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਪਾੜੇ ਨੂੰ ਭਰਨਾ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ, ਜੋ ਨਿਯਮ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਚੁੱਪ ਹਨ, ਜਾਂ ਪੂਰਕ ਹਨ। ਨਿਯਮ ਅਤੇ..ਜਾਰੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤਤਕਾਲ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਉਪਰੋਕਤ ਸ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਨਿਰਦੇਸ਼, ਨਿਯਮ 7 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸੰਗਤ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਲ ਮੰਤਰੀ/ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਨੂੰ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਢੁਕਵਾਂ ਨਾਮ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਵਸਤੂ ਅਧੀਨ ਨਿਯਮ 7(1) ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਅਜਿਹੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਮਜ਼ਦਗੀ ਸੂਚੀਆਂ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਦੇ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਸੂਚੀ ਅਤੇ ਨਾਇਬ-ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਸੇਵਾ ਲਈ ਉਮੀਦਵਾਰ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਯੋਗ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਉਪਰੋਕਤ ਹਦਾਇਤਾਂ ਨਾ ਤਾਂ ਪੂਰਕ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਨਿਯਮ 7 ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਸਗੋਂ ਉਪਰੋਕਤ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੀ ਆੜ ਵਿੱਚ ਉਕਤ ਨਿਯਮ ਦੇ ਅਧਾਰ ਅਤੇ ਢਾਂਚੇ ਨੂੰ ਬਦਲਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਰੰਗ ਅਤੇ ਕੰਪਲੈਕਸ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਝਿਜਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ 7(1) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਮਾਲ ਮੰਤਰੀ/ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਕੋਲ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

(46) ਇਹ ਕੇਸ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਦੇ ਟਿਕਾਣੇ 'ਤੇ ਅਸਲੀਅਤ ਨੂੰ ਸਹਿਤ ਵਿਵਾਦ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਸਿੱਬਲ ਵੱਲੋਂ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਨਿਯਮ 7 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਘਾਤਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਯਮ ਕੁਦਰਤ ਵਿੱਚ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਨਿਯਮ ਦੀ ਕੋਈ ਉਲੰਘਣਾ ਚੋਣ ਲਈ ਘਾਤਕ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਜੇ ਦਲੀਲ ਦੇਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਨਿਯਮ 7 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਸਿਰਫ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਪਾਲਣਾ ਉਪ-ਨਿਯਮ- (2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਾਜਪਾਲ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ।) ਦੇ ਨਿਯਮ 7. ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਦੀ ਇਸ ਪੇਸ਼ਗੀ ਦਾ ਅਧਾਰ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਯੂਪੀ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਮਨਬੋਧਨ ਲਾਈ (3) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਇਸ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਕੀ ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 320(3)(c) ਮਨੁੱਖੀ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਸਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਇਸ ਪਹਿਲੂ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਨਿਰੀਖਣ ਕੀਤੇ, ਜੋ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਸਲਾਹਕਾਰ ਦੁਆਰਾ

Karam Singh Grewal v. The State of Punjab, etc. (Jain, J.)

ਬਹੁਤ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ: -

"ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਬਦ 'ਸ਼ੱਲ' ਦੀ ਵਰਤੋਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਲਾਜ਼ਮੀ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਉਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਕਹਿਣਾ ਹੈ, ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਅਵੈਧ ਹੋਵੇਗਾ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ 'ਮੇ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਥੇ ਕਾਨੂੰਨ ਸਿਰਫ ਇਸ ਅਰਥ ਵਿਚ ਅਨੁਮਤੀਯੋਗ ਜਾਂ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ।

ਭਾਰਤੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 320(3) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਸਿਵਲ ਸਰਵੈਟ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ। ਰਾਈਡਰ ਜਾਂ ਧਾਰਾ 311 ਦਾ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ।

ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ ਅਨੁਛੇਦ 320(3)(c) ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਸਲਾਹ-ਮਸ਼ਵਰੇ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਜਾਂ ਸਲਾਹ-ਮਸ਼ਵਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬੇਨਿਯਮਤਾ, ਉਸ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਾ ਦੇਵੇ, ਜਾਂ ਉਸਨੂੰ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣਾਵੇ। ਆਰਟੀਕਲ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਧੀਨ ਰਾਹਤ

ਆਰਟੀਕਲ 32 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ ਜਾਂ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦਾ। ਇਹ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਰਿੱਟ ਦੁਆਰਾ ਮਾਨਤਾ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 311 ਨੂੰ ਸੰਘ ਜਾਂ ਰਾਜ ਦੇ ਸਿਵਲ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਜੇਕਰ ਧਾਰਾ 311 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਕੋਲ ਧਾਰਾ 320(3)(c) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬੇਨਿਯਮੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਉਪਾਅ ਨਹੀਂ ਹੈ।

* * *
* * *

ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨਾਲ ਸਲਾਹ-ਮਸ਼ਵਰੇ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਸਲਾਹ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦ ਬਣਾਉਣ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਵਧਾਉਂਦੀਆਂ। ਅਜਿਹੇ ਬੰਧਨ ਵਾਲੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 320(3)(ਸੀ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅੰਤਮ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਕਿਵੇਂ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ।

* * * \$

"ਇਸ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਜ਼ਰੀਏ ਤੋਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਉਪਬੰਧ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 320(3)(c) ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਣਾ ਹੈ? ਇਹ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਭਾਵ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਗੈਰ-ਪਾਲਣਾ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅੰਤਮ ਆਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਖਤਮ

ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਕਰਨਾ ਹੈ। * * *
* * *

ਧਾਰਾ 320 ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਪਤਾ ਚੱਲਦਾ ਹੈ ਕਿ 'ਸ਼ੈਲ' ਸ਼ਬਦ ਲਗਭਗ ਹਰ ਪੈਰੇ ਅਤੇ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਹਰ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਜਾਂ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 320(3)(c) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਧਾਰਾਵਾਂ ਜਾਂ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਸੰਘ ਜਾਂ ਰਾਜ ਦੇ ਜਨਤਕ ਸੇਵਾਵਾਂ ਲਈ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਨਿਯੁਕਤੀਆਂ, ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ,

ਅਨੁਛੇਦ 320 ਦੀ ਧਾਰਾ (3) ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ, ਜਨਤਕ ਸੇਵਾ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਉਣਗੀਆਂ, ਬਿਨਾਂ ਉਸ ਦੀ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ।

(47) ਸ੍ਰੀ ਸਿੱਬਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 320(3)(ਸੀ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਦੁਆਰਾ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਨਿਯਮ 7 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਦੀ ਕੋਈ ਹੱਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਲਾਜ਼ਮੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

(48) ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ, ਸ੍ਰੀ ਜੇ.ਐਲ. ਗੁਪਤਾ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਨਿਯਮ 7 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹਨ, ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਘੋਖਣ ਤੋਂ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਇਹ ਇਰਾਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ।

(49) ਸਾਰੇ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਸਿੱਬਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਸਵਾਲ ਕਿ ਕੀ ਕਿਸੇ ਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਉਪਬੰਧ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਡੇਟਰੀ ਹਨ ਜਾਂ ਕੁਦਰਤ ਵਿੱਚ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ, ਅਕਸਰ ਉੱਠਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਪੱਟਰ, ਜੇ. ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਵੀ ਸ੍ਰੀ ਸਿੱਬਲ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਨਿਆਂਇਕ ਫੈਸਲਿਆਂ ਅਤੇ ਭਰਾ ਪੱਟਰ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਚਰਚਾ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਅਥਾਰਟੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਿੰਦੂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋਵੇ। ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ, ਸਾਰੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਨ ਅਤੇ ਵਿਵਾਦਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਦਾ ਆਪਣਾ ਕੋਣ ਅਤੇ ਸੰਦਰਭ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸੇ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਕੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਇਰਾਦੇ, ਸਮੁੱਚੇ ਸੰਦਰਭ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਉਪਾਅ ਜਿਸ ਦੇ ਉਹ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ, ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ। ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਇਸ ਪਹਿਲੂ 'ਤੇ, ਹਾਵਰਡ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਬੋਡਿੰਗਟਨ (18) ਵਿਚ ਲਾਰਡ ਪੇਨਜ਼ੈਸ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣ ਕਾਫੀ ਸਿੱਖਿਆਦਾਇਕ ਹਨ ਅਤੇ ਲਾਭ ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ: -

"ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ:

“ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਨਤੀਜਾ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਜ਼ਰੂਰੀ ਕਹੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ

Karam Singh Grewal v. The State of Punjab, etc. (Jain, J.)

ਚੀਜ਼ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਚੱਲਣ ਵਾਲੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਸਭ ਬੇਕਾਰ ਹਨ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਜਦੋਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਕਿਸੇ ਉਪਬੰਧ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਜਾਂ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਮੰਨਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ, ਭਾਵੇਂ ਅਜਿਹੇ ਉਪਬੰਧ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਬਾਅਦ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਅਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਭਾਸ਼ਾ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਵਿਚਾਰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਦੇ ਐਕਟਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਉਹ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਜਿਸ ਦਾ ਉਹ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮਹੱਤਵ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨ 'ਤੇ ਸਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਕੁਝ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਇੱਕ ਉਲਟ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖੇਗੀ, ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੇਗੀ ਕਿ ਇਹ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਚੱਲਣ ਵਾਲੀ ਸਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਅੰਤ ਹੋ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਵਾਲ ਦਾ ਉਪਬੰਧ ਕਿਸ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ? ਮਿਸਟਰ ਜੇਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਰ ਬੈਨਸਨ ਮੈਕਸਵੈੱਲ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਕਾਫੀ ਚੰਗਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਕਈ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਲਈ (ਮੈਕਸਵੈੱਲ, ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ 'ਤੇ, ch.xii., sec., 3, pp. 330-345)। ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੇਸਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ • ਜਿਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਮੈਂ ਮਜ਼ਬੂਰ ਹਾਂ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਸੌਦਾ ਨਹੀਂ ਕੱਢ ਸਕਦੇ ਜੋ ਬਹੁਤ ਨਿਰਣਾਇਕ ਹੈ। ਉਹ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਔਖਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣਾ ਹੈ ਜੋ *ਲਿਵਰਪੂਲ ਬੋਰੋ ਬੈਂਕ ਬਨਾਮ ਟਰਨਰ (19)* ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਲਾਰਡ ਕੈਂਪਬੈਲ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਲਾਰਡ ਕੈਂਪਬੈਲ ਲਾਰਡ ਚਾਂਸਲਰ ਵਜੋਂ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਵਾਈਸ-ਚਾਂਸਲਰ ਤੋਂ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਇਹ ਕਿਹਾ: -

'ਕਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਲਈ ਕੋਈ ਸਰਵ ਵਿਆਪਕ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਜਾਂ ਲਾਜ਼ਮੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਲਈ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ। ਇਹ ਹੈ

(19) 29 ਐਲ.ਜੇ. (ਚ.) 827.

ਵਿਚਾਰੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪੂਰੇ ਦਾਇਰੇ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਧਿਆਨ ਦੇ ਕੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ।

“ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ/ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ।

ਹਰ ਇੱਕ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਮਹੱਤਵ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਆਮ ਵਸਤੂ ਨਾਲ ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਸਬੰਧ, ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਹਿਲੂ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰੋ ਕਿ ਕੀ ਮਾਮਲਾ ਉਹ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਜਾਂ ਕੇਵਲ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

(50) ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ, ਇਹ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ»: ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ! ਮਨਬੋਧਨ ਲਾਈ ਦੇ ਕੇਸ (3) (ਸੁਪਰਾ) ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣਾ ਅਤੇ ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਲਈ ਇਸਦੀ ਉਪਯੋਗੀ ਸਮਰੱਥਾ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਸਿੱਬਲ ਨੇ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਅਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ, ਮਨਬੋਧਨ ਲਾਈ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਸਾਲ 1920 ਵਿੱਚ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ ਦੇ ਸਿੱਖਿਆ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਉਸ ਨੂੰ ਸੰਯੁਕਤ ਪ੍ਰਾਂਤ ਸਿੱਖਿਆ ਸੇਵਾ (ਜੂਨੀਅਰ ਸਕੋਲ) ਵਿੱਚ ਸਾਲ 1946 ਵਿੱਚ ਓਰੋਮੇਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਾਲ 1948 ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਡਿਊਟੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਵਿਭਾਗ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਤਿਮਾਹੀ ਰਸਾਲੇ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਸੰਪਾਦਕ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁਸਤਕ ਚੋਣ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਵੀ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉਸ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਵਜੋਂ ਉਸ ਦਾ ਆਚਰਣ ਸੈਟਿਸ ਫੈਕਟਰੀ ਅਤੇ ਬੋਰਡ ਤੋਂ ਉਪਰ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਗਿਆ। ਜੁਲਾਈ, 1952 ਵਿਚ, ਉਸ ਦੀ ਬਦਲੀ ਇਕ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਵਿਚ ਹੈੱਡ ਮਾਸਟਰ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ, ਪਰ ਉਹ ਉਸ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਡਾਕਟਰੀ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਚਲੇ ਗਏ। ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸ ਨੂੰ 2 ਅਗਸਤ 1952 ਤੋਂ ਸਤੰਬਰ ਵਿਚ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 1952, ਐਜੂਕੇਸ਼ਨ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਨੇ h:m ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਦੋਸ਼ ਤੈਅ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦਾ ਆਪਣਾ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਮੰਗਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ। ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਿੱਖਿਆ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਦੋਸ਼ ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਾਬਤ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਇਕਸਾਰਤਾ ਨਾਲ, ਇੱਕ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸਬ- ਆਰਡੀਨੇਟ ਐਜੂਕੇਸ਼ਨ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਡਿਮੇਟ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਰਕਾਰ ਨੇ 7 ਨਵੰਬਰ, 1953 ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 311 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿ ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿਚ ਸੁਝਾਈ ਗਈ ਸਜ਼ਾ ਉਸ 'ਤੇ ਕਿਉਂ ਨਾ ਲਗਾਈ ਜਾਵੇ। . ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ 26 ਨਵੰਬਰ, 1952 ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਲੰਮਾ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। 9 ਜਨਵਰੀ, 1953 ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਰਕਾਰੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਆ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਨਾਂ ਦਰਸਾਏ

ਗਏ ਸਨ।

ਵਿਭਾਗ ਜੋ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਅਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀਆਂ ਸੰਬੰਧਿਤ ਮਿਤੀਆਂ 'ਤੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਰਿਜ਼ਰਵ ਪੈਡੋਟ ਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਉਸ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ 15 ਸਤੰਬਰ, 1953 ਦੱਸੀ ਗਈ ਸੀ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਫਰਵਰੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ। 2, 1953, ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੈਂਕ ਵਿਚ ਕਿਉਂ ਨਾ ਘਟਾਇਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪੂਰੀ ਜਾਂਚ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਨੂੰ ਵੀ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਨੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਵਾਜਬ ਮੌਕੇ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਸਿੱਖਿਆ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਵਰਿੰਗ ਲੈਟਰ, ਮਿਤੀ 16 ਜੂਨ, 1953, ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਦੇ ਨਾਲ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਦੀ. ਆਈ ਜਾਂਚ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਰੈਂਕ ਵਿਚ ਕਟੌਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਜੁਰਮਾਨਾ ਉਸ 'ਤੇ ਕਿਉਂ ਨਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਜਾਂਚ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਸਜ਼ਾ ਬਾਰੇ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਰਾਜ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨਾਲ ਵੀ ਸਲਾਹ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 3 ਜੁਲਾਈ, 1953 ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਨੂੰ - ਜਵਾਬਦੇਹੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਸੌਂਪਿਆ। ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਰਾਏ, ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਈ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਅੰਤਮ ਹੁਕਮ, ਮਿਤੀ ਸਤੰਬਰ, 2019 ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤਾ। , 12, 1953, ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਸਿੱਖਿਆ ਸੇਵਾ (ਜੂਨੀਅਰ ਸਕੋਲ) ਤੋਂ 2 ਅਗਸਤ, 1953 ਤੋਂ ਅਧੀਨ ਸਿੱਖਿਆ ਸੇਵਾ ਤੱਕ ਰੈਂਕ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਘਟਾ ਕੇ, ਉਸਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਆਇਆ ਤਾਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ 3 ਜੁਲਾਈ 1953 ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦਾ ਆਖਰੀ ਲਿਖਤੀ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਕਮਿਸ਼ਨ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਯੋਗ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ ਨੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਖਰਕਾਰ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡ-ਸੀਮੇਸ ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਸ੍ਰੀ ਸਿੱਬਲ ਦੁਆਰਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਿਰੀਖਣਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਮਨਬੋਧਨ ਲਾਈ ਦਾ ਕੇਸ ਵੱਖਰਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਦਾ ਨਿਰੀਖਣ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੁੱਖ ਵਿਵਾਦ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਲੈਣਾ ਸਹੀ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 311 ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 320 (3) (ਸੀ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਜੋ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸਨ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਗੈਰ- ਉਹਨਾਂ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਘਾਤਕ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਮੁੱਖ ਕਾਰਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ

Karam Singh Grewal v. The State of Punjab, etc. (Jain, J.)

ਆਰਟੀਕਲ 320(3)(c) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ, ਆਰਟੀਕਲ 320 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਸੀ। ਜਿਸ ਨੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਜਾਂ ਰਾਜਪਾਲ ਨੂੰ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਜਾਂ ਖਾਸ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਪਬਲਿਕ ਸਰਵਿਸ ਕਮਿਸ਼ਨ ਲਈ ਸਲਾਹ ਲਈ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 311 ਦੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਜੋ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ ਉਹ ਸੀ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਉਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਅੰਤਮ ਜਵਾਬ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਵਾਬ ਡੈਟ ਤੋਂ. ਇਹ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਨਿਰੀਖਣ ਜੋ ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ.

(51) ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਤੋਂ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਕਨੂੰਨ ਵਿੱਚ 'ਸ਼ੱਲ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦਾ ਮਤਲਬ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੀ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ 'ਮੇ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਕਿ 'ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਕਨੂੰਨ ਸਿਰਫ ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਜਾਂ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਹੈ ਕਿ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ।

(52) ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਹੁਣ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਕੀ ਨਿਯਮ 7 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਹਨ ਜਾਂ ਕੁਦਰਤ ਵਿੱਚ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹਨ। ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਤੁਰੰਤ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵਿੱਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੇ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਮਾਲ ਮੰਤਰੀ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਦਾਇਤਾਂ (ਆਰ-2) ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।). ਮਾਲ ਮੰਤਰੀ ਨੇ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸ਼ਾਸਤ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਵਿਖੇ ਡੈਪੂਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਗਰੇਵਾਲ (ਅਪੀਲਕਰਤਾ) ਦਾ ਨਾਮ ਜੋੜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਗਰੇਵਾਲ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਇਕ ਐਮ.ਐਮ. ਚੌਧਰੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਂ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਅੰਤਮ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਅਤੇ ਜੂਲੀ ਅੰਦੂਰ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਅਤੇ ਪਟਿਆਲਾ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਦੇ ਕਮ ਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ।

(53) ਨਿਯਮ 7(1) ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਤੋਂ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਯੋਗਤਾ ਲਈ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਨਾਇਬ-ਤਹਿਸੀਲਦਾਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮਜ਼ਦਗੀ ਸੂਚੀਆਂ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਮੀਦਵਾਰ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਲਈ, ਵਿੱਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਨਾਮਜ਼ਦਗੀ ਸੂਚੀ ਨਿਯਮ 7(1) ਅਧੀਨ ਰਾਜਪਾਲ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੇ ਸਿਫਾਰਸ਼ੀ ਜਾਂ ਨਾਮਜ਼ਦ ਲੋੜੀਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹੀ ਸਹੀ ਹੈ

ਨਿਯਮ ਦੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਲੋੜ. ਜਦੋਂ ਮੰਤਰੀ ਜਾਂ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮ ਜੋੜ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਮੰਤਰੀ ਜਾਂ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਦੇ ਸਿਫਾਰਸ਼ੀ ਜਾਂ ਨਾਮਜ਼ਦ ਵਿਅਕਤੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਵਿੱਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦਾ ਉਸ ਮੁੜ ਤਾਰੀਫ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਉਪ-ਨਿਯਮ 2 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਰਾਜਪਾਲ ਨੂੰ ਚੁਣਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ

■ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮਜ਼ਦਗੀ ਸੂਚੀਆਂ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਚੋਣ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮਜ਼ਦ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਨਿਯਮ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੰਤਰੀ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਵੱਲੋਂ ਭੇਜੇ ਗਏ ਦੋ ਨਾਂ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੇ ਸਿਫਾਰਿਸ਼ਕਰਤਾ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ। ਮੰਤਰੀ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਵੱਲੋਂ ਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨਾ - ਮਹਿਜ਼ ਵਿਧੀਗਤ ਕੁਤਾਹੀ ਜਾਂ ਅਵੈਧਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਉਮੀਦਵਾਰ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਅਤੇ ਯੋਗਤਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ। ਨਿਯਮ 7(1) ਇਮਾਨਦਾਰ ਅਤੇ ਮਿਹਨਤੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੋਤਸਾਹਨ ਦੇਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਆਪਣੀ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਅਤੇ ਸਮਰੱਥਾ ਦਿਖਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਅਨੁਕੂਲਤਾ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਨਿਯਮ. ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਉਦੇਸ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਚੋਣ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਕਰਨਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਭੇਜੇ ਗਏ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਮੰਤਰੀ ਜਾਂ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਦੁਆਰਾ ਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਨਿਯਮ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਉਦੇਸ਼. ਅਥਾਰਟੀ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਹੋਵੇਗੀ, ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ ਜੇਕਰ ਮੰਤਰੀ ਜਾਂ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਹੋਣਗੇ ਜੋ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮਜ਼ਦ ਜਾਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ੀ ਹਨ। ਰਾਜਪਾਲ ਮੰਤਰੀ ਮੰਡਲ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਅਤੇ ਸਲਾਹ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਮੰਤਰੀ ਮੰਡਲ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਵੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਰਾਜਪਾਲ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੰਤਰੀ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਦੇ ਨਾਮਜ਼ਦ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਵਿੱਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮਜ਼ਦਗੀ ਸੂਚੀਆਂ ਭੇਜਣਾ ਅਮਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮਜ਼ਾਕ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ। ਨਿਯਮ 7(1) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮ ਭੇਜਣਾ ਇੱਕ ਸ਼ਰਤ ਦੀ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਰਾਜਪਾਲ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਅਨੁਕੂਲਤਾ 'ਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਚੋਣ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਮਿਸ਼ਨ ਨਾਲ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਅਨੁਕੂਲਤਾ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਲਾਹ-ਮਸ਼ਵਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਾਮਜ਼ਦਗੀ ਸੂਚੀਆਂ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਭੇਜੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਨਿਯਮ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਕਮਿਸ਼ਨ ਕੋਲ ਵੀ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ

Karam Singh Grewal v. The State of Punjab, etc. (Jain, J.)

ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਅਨੁਕੂਲਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਾਮਜ਼ਦਗੀ ਸੂਚੀਆਂ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਭੇਜੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਰਜਿਸਟਰ ਅਲ 'ਤੇ ਚੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਰਜਿਸਟਰ ਅਲ, ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਲਈ ਹੈ, ਭਾਵ, ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮਜ਼ਦ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਚੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਾਮ ਰਜਿਸਟਰ ਅਲ 'ਤੇ ਲਿਆਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਨਿਯਮ 8 ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਿੱਜੀ ਸਹਾਇਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨਾਮਜ਼ਦਗੀ ਸੂਚੀਆਂ ਭੇਜਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (4) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਰਾਜਪਾਲ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਸੇਵਾ ਲਈ ਸੂਈ ਟੇਬਲ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਹਨ। ਰਜਿਸਟਰ ਏ-2 'ਤੇ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਨਿਯਮ ਦੁਬਾਰਾ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮਜ਼ਦਗੀ ਨੂੰ ਨਿਯਮ ਦੇ ਕਾਲਮ I ਵਿੱਚ ਲਾਲ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਨਿਯਮ 7 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ, ਇੱਕ ਫੋਰਟਿਓਰੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਨਿਯਮ 8 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਮੰਤਰੀ ਜਾਂ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਉਚਿਤ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਨਾਮ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਣਗੇ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਮਜ਼ਦ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਅਥਾਰਟੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਚਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਨਾਮਜ਼ਦਗੀ ਨੂੰ ਬੇਅਸਰ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਸਿਰਫ ਨਾਮਜ਼ਦ ਵਿਅਕਤੀ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਚੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਬੰਧਤ ਰਜਿਸਟਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਿਯਮ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਰਾਜਪਾਲ ਅਜਿਹੇ ਰਜਿਸਟਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕਰੇਗਾ। ਨਿਯਮ 7 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇਹ ਕੀਮਤੀ ਅਧਿਕਾਰ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਕੋਲ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਾਮਜ਼ਦਗੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਰਾਜਪਾਲ ਦੁਆਰਾ ਚੋਣ ਲਈ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਬਾਹਰੀ ਵਿਅਕਤੀ ਇਸ ਅਧਿਕਾਰ 'ਤੇ ਅਝਿੱਕਾ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਵੀ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵਿਚਾਰੇ ਜਾਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਕਿ ਉਸਦਾ ਕੇਸ ਸੰਚਾਲਨ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਜਿਹੀ ਉਲੰਘਣਾ ਜੇਕਰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਨਾ ਸਿਰਫ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਸਗੋਂ ਕਠੋਰ, ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਅਤੇ ਅਸਮਾਨਤਾਪੂਰਨ ਵੀ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਸਹੀ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਨਾ-ਮੁਰੰਮਤ ਕਰਨ ਯੋਗ ਸੱਟ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣੇਗੀ। ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਵਿੱਤੀ ਕਮ ਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮਜ਼ਦ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ 'ਤੇ ਮਾੜਾ ਅਸਰ ਪਿਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗੀ ਸੱਟ ਕਾਰਵਾਈਯੋਗ ਅਤੇ ਉਪਚਾਰਯੋਗ ਹੈ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਗਿਆਨ ਚੰਦ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਭਾਲਣਯੋਗ ਹੈ।

(54) ਮੇਰੀ ਉਪਰੋਕਤ ਚਰਚਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਨਿਯਮ 7 ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹਨ, ਕਿ ਮੰਤਰੀ ਜਾਂ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਨਾਮਜ਼ਦ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਮ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿੱਤੀ ਕਮ ਦੇ ਨਾਮਜ਼ਦ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਚੋਣ। ਮਿਸ਼ਨਰ, ਗੈਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਬੇਕਾਰ ਹੈ। ਸਿੱਖੀ ਸਿੰਗਲ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼

ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਜੱਜ ਬੇਮਿਸਾਲ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਹਿਮਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਤਿੰਨੋਂ ਅਪੀਲਾਂ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਖਰਚਿਆਂ ਸਮੇਤ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਆਰਐਸ ਨਰੂਲਾ, ਸੀਜੇ*

(55) ਮੇਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾਵਾਂ ਪੱਟਰ ਅਤੇ ਜੈਨ, ਜੇ.ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵੱਖਰੇ ਨਿਰਣੇ ਦੁਆਰਾ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਚੱਲਦੇ ਹੋਏ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਫਾਇਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਪੱਟਰ, ਜੇ. ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ਕਿ *ਯੂਪੀ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਮਨਬੋਧਨ ਲਾਈ (3)* ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ, ਨਿਯਮ 7 ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਇੱਕ ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਲਾਜ਼ਮੀ। ਮੈਂ 1959 ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਰਕੂਲਰ ਪੱਤਰ ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਆਰ-2 ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਚੀਜ਼ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਇਹਨਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਅੱਖਰ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਪਾਲਣਾ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨਿਯੁਕਤੀ ਅਥਾਰਟੀ ਹੈ ਅਤੇ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਮਿਸ਼ਨ ਨਾਲ ਸਲਾਹ-ਮਸ਼ਵਰਾ ਕਰਕੇ ਨਿਯੁਕਤੀ ਲਈ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸਿਰਫ ਵੇਰਵੇ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਮਾਮੂਲੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਗੈਰ-ਪਾਲਣਾ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚੋਣ ਨੂੰ ਖਰਾਬ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਜਦੋਂ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਤੋਂ ਕੋਈ ਨਾਮ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੰਜਾਬ ਲੈਂਡ ਰੈਵੇਨਿਊ ਐਕਟ, 1887 ਦੀ ਧਾਰਾ 11(1) ਦੁਆਰਾ ਵਿੱਤੀ ਕਮ ਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ "ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੇ ਅਧੀਨ" ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮਹਿਜ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਵਿੱਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਜੋ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਸਕੱਤਰ ਸੀ, ਨੇ ਮਾਲ ਮੰਤਰੀ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਦੋ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ ਨੂੰ ਭੇਜੇ ਸਨ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਨਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਤਿੰਨ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਚੁਣੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਅਸਲ" ਸੂਚੀ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਚੋਣ ਅਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਚੁਣੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਚੰਦ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਪੜਾਵਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਹੋਰ ਯੋਗ/ਯੋਗ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਚੰਦ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਮਨਜ਼ੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਅਨੁਸਾਰ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਹਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸਲਈ, ਮੈਂ 1974X ਦੇ ਤਿੰਨੋਂ ਪੱਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲਾਂ (ਐਲ.ਪੀ.ਏ. ਨੰ. 381, 382 ਅਤੇ 409) ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਾਂਗਾ ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਉਲਟਾਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਾਂਗਾ। ਗਿਆਨ ਚੰਦ ਦੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰ. 6 ਨੇ ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿਚ ਖਰਚੇ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ।

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਹੁਕਮ

(56) ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਅਰਜੀਆਂ (LPAs ਨੰ. 381, 382, ਅਤੇ 409 ਆਫ 1974)

Karam Singh Grewal v. The State of Punjab, etc. (Jain, J.)

ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ, ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ 1207 ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਸ਼੍ਰੀ ਗਿਆਨ ਚੰਦ ਜੈਨ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ 1974 ਦਾ, ਖਰਚੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਰਮ ਆਰਡਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਰਵਨੀਤ ਸਿੰਘ

19975 ILR- ਸਰਕਾਰ ਪ੍ਰੈਸ, ਸੀ.ਐੱਚ.ਡੀ.